

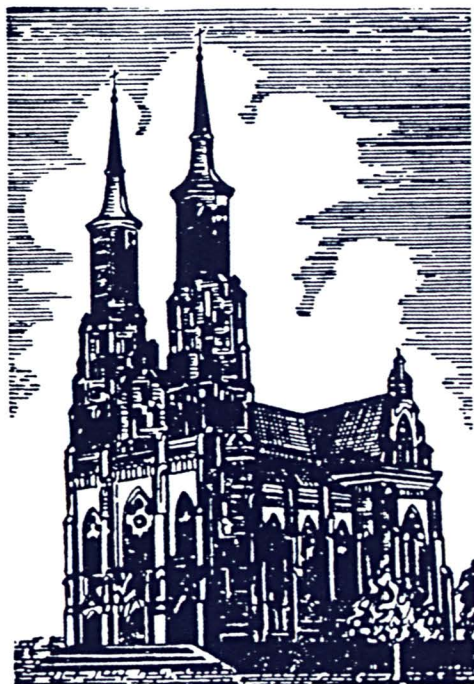
WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXII

Maj 2013

Nr 5

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TEL. 25 644-21-95; FAX 25 644-87-44

WYDAWNICTWO DIECEZJI SIEDLECKIEJ "UNITAS"

08-110 SIEDLCE - SZKOLNA 22

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXII

Maj 2013

Nr 5

EPISKOPAT POLSKI

KOMUNIKAT BISKUPÓW DIECEZJALNYCH Z JASNEJ GÓRY

Dnia 2 maja 2013 r. odbyło się w Częstochowie zebranie biskupów diecezjalnych. Obradami kierował Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski, abp Józef Michalik. Wziął w nich udział abp Celestino Migliore, nuncjusz apostolski w Polsce. Zasadniczym celem spotkania były bieżące sprawy Kościoła w naszej Ojczyźnie oraz zagadnienia administracyjno-finansowe.

1. Było to pierwsze spotkanie biskupów polskich po wyborze Ojca Świętego Franciszka. Biskupi dziękują Duchowi Świętemu za osobę nowego Papieża, Piotra naszych czasów. Równocześnie wzywają wszystkich: kapłanów, osoby życia konsekrowanego i wiernych świeckich do modlitwy za Ojca Świętego Franciszka, a także do pełnego otwarcia się na jego nauczanie.

2. W czwartek 23 maja br. po raz pierwszy obchodzone będzie święto Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana. Biskupi polscy poprosili o możliwość wprowadzenia takiego święta w ubiegłym roku. Watykańska Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów w lutym br. przychyliła się do tej prośby. Głównym celem nowego święta jest kontemplacja piękna i świętości kapłaństwa samego Chrystusa. Jest to także dobra okazja do modlitwy o świętość kapłanów. W następnych latach święto to będzie obchodzone zawsze w czwartek po niedzieli Zesłania Ducha Świętego.

3. W obecnym roku przypada 1025. rocznica chrztu Rusi Kijowskiej. W związku z tym pod koniec czerwca przybędzie do Polski zwierzchnik Kościoła Bizantyjsko-Ukraińskiego, Arcybiskup Większy Kijowsko-Haliccki, Światosław (Szewczuk.) Zasadniczym celem jego wizyty będzie świętowanie jubileuszu z wiernymi Kościoła greckokatolickiego. Przewidziane jest także spotkanie z przewodniczącym KEP, abp. Józefem Michalikiem, oraz z członkami Zespołu KEP ds. kontaktów z przedstawicielami Kościoła greckokatolickiego na Ukrainie.

Wizyta Arcybiskupa Światosława odbędzie się w przededniu obchodów 70. rocznicy zbrodni wołyńskiej. W związku z tym planowane są wspólne modlitwy za ofiary ówczesnych tragicznych wydarzeń. Nic nie jest w stanie usprawiedliwić przelewu bratniej krwi, dlatego jesteśmy zobowiązani zarówno do szukania prawdy o bolesnej przeszłości, jak i do wkroczenia na drogę przebaczenia i pojednania, która pozwoli nam spojrzeć z ufnością w przyszłość. Drogowskazem pozostaną dla nas słowa bł. Jana Pawła II wypowiedziane we Lwowie: „Niech dzięki oczyszczeniu pamięci historycznej wszyscy będą gotowi stawiać wyżej to, co jednoczy, niż to, co dzieli, ażeby razem budować przyszłość opartą na wzajemnym szacunku, na braterskiej wspólnotcie, braterskiej współpracy i autentycznej solidarności”. Zachęcamy do modlitwy w intencji ofiar i o pojednanie, zwłaszcza w dniu 11 lipca.

4. Biskupi przyjęli sprawozdanie zespołów pracujących nad przekształceniem Funduszu Kościelnego w nowy sposób wspierania dzieł kościelnych poprzez dobrowolny odpis z podatku od osób fizycznych. Strona rządowa i kościelna w Komisji Konkordatowej uzgodniły wysokość odpisu na poziomie 0,5% i sposób przygotowania umowy dwustronnej oraz ustawy. W ramach rządowej oraz kościelnej Komisji Konkordatowej działa zespół przygotowujący rozwiązania szczegółowe. Biskupi akceptując te prace wyrazili swoje opinie co do ich dalszego kierunku. Równoległe działa zespół, w obrębie Konferencji Episkopatu, który zajmuje się sprawami wewnątrzkościelnymi związanymi z odpisem podatkowym.

5. W przeżywanym obecnie Roku Wiary przypada 75. rocznica kanonizacji św. Andrzeja Boboli, patrona Polski, która miała miejsce w 1938 roku

na Watykanie. Żyjący w XVII wieku jezuita, ks. Andrzej Bobola, był nieustrudzonym głosicielem Ewangelii w różnych środowiskach, w tym także wśród mieszkańców ówczesnych wschodnich terenów Polski. Był gorliwym spowiednikiem, kaznodzieją i katechetą, zaangażowanym w posługę charytatywną, spieszącym z bezpośrednią pomocą chorym i zarażonym podczas epidemii. Zginął za wiarę 16 maja 1657 roku. Jest znakiem potrzeby jedności podzielonych chrześcijan. Do jego grobu pielgrzymują chrześcijanie Wschodu i Zachodu. Prośmy Boga – przez wstawiennictwo św. Andrzeja Boboli – o wyjednanie Kościołowi daru jedności i pokoju. Arcybiskup warszawski i biskupi diecezjalni zapraszają na Msze św. i modlitwy w liturgiczne wspomnienie św. Andrzeja Boboli, zwłaszcza dnia 16 maja i 2 czerwca. W Dniu Dziękczynienia 2 czerwca w Warszawie procesja z relikwiami Świętego przejdzie Traktem Królewskim do Świątyni Bożej Opatrzności w Wilanowie.

Liturgicznym zakończeniem zebrania biskupów diecezjalnych była uroczysta Msza św. koncelebrowana na Jasnej Górze w uroczystość Najświętszej Maryi Panny, Królowej Polski.

Biskupi diecezjalni błogosławią z Jasnej Góry pielgrzymom oraz wszystkim Rodakom w Ojczyźnie i poza jej granicami. Maturzystom życzą światła Ducha Świętego, zarówno podczas składania egzaminów, jak i w wyborze dalszej drogi życiowej

Podpisali: Biskupi diecezjalni zgromadzeni na Jasnej Górze

Częstochowa, dnia 3 maja 2013 r.

APEL KRAJOWEJ RADY DUSZPASTERSTWA POWOŁAŃ O WSPIERANIE DZIEŁA POWOŁAŃ

„Proście Pana żniwa, aby posłał robotników na żniwo swoje” (Łk 10,2)

Z inicjatywy Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań w drugą sobotę maja każdego roku organizowana jest pielgrzymka na Jasną Górę rodzin osób powołanych i tych, którzy wspierają powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego. Gromadzą się rodzice, krewni, przyjaciele osób powołanych z różnych diecezji i z różnych wspólnot zakonnych. Motywem tej pielgrzymki jest modlitwa dziękczynna za powołania z ich rodzin oraz uproszenie nowych powołań do kapłaństwa i życia konsekrowanego. Na Jasną Górę przybywają również inne rodziny, wspólnoty i poszczególni wierni, którzy wspierają powołania modlitwą i darem materialnym. Gromadzą się oni przed obliczem Maryi, Wychowawczyni Powołań, aby wspólnie zanościć modlitwę do Pana żniwa. Jesteśmy wdzięczni wszystkim za ten dar wielkiej modlitwy i wierzymy, że i w tym roku, w sobotę – 11 maja zgromadzi się na Jasnej Górze wielka rzesza rodzin osób powołanych i wspierających powołania na wspólną modlitwę.

Powołanie jest darem Boga. Swoistą sztuką jest jego rozpoznanie. Dojrzewa ono w rodzinie oraz w najbliższym środowisku i szkole. Odpowiedź młodego człowieka na wezwanie Boga wiąże się też z długą drogą jego rozpoznawania i rozwoju. Towarzystwo powołanym na ich drodze jest bardzo ważne. Ostateczne powiedzenie Bogu „oto idę” wiąże się również z decyzją Kościoła. Wierne kroczenie tą drogą wymaga wielorakiego wsparcia. Zatem modlić się o powołania i za powołanych to prosić Pana żniwa o dar powołania i jego przyjęcie przez powołanego; to otoczyć troską modlitewną rodziną i środowisko, w którym wzrasta powołany; to modlić się za tych, którzy towarzyszą powołanemu na jego drodze; to także wypraszać światło Ducha Świętego dla potwierdzających zdatność kandydata do przyjęcia święceń czy konsekracji zakonnej; to wreszcie prosić Boga o dar wytrwania w powołaniu w każdej sytuacji i do końca.

Wiemy, że mimo dobrej woli, nie wszyscy mogą udać się w tym dniu na Jasną Górę, by dziękować za powołania i by modlić się o nowe powołania do kapłaństwa i życia konsekrowanego. Jednak wszyscy mogą w tym dniu

łączyć się duchowo z pielgrzymami na Jasnej Górze w swoich kościołach, parafiach i rodzinach. W ten sposób zrodzi się wielka rodzina rodzin modlących się o powołania i wspierających powołania. Zwracamy się z gorącym apelem do księży proboszczów diecezjalnych i zakonnych, do katechetów, do rodziców, do rodzin i wspólnot zakonnych oraz do wszystkich wierzących z prośbą o wielki dar modlitwy za powołanych i o powołania. Możemy w tym dniu uczestniczyć we Mszy św. w intencji powołań, ofiarować modlitwę różańcową, a także wszystkie przeżycia i cierpienia w tej intencji, łącząc się duchowo z pielgrzymami na Jasnej Górze. Niech to będzie nasz konkretny wkład w duchowe dzieło pomocy powołaniom.

W imieniu Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań

Bp Marek Solarczyk
Delegat KEP ds. Duszpasterstwa Powołań

BISKUP SIEDLECKI

ŻYCIE CHCE SIĘ OBJAWIĆ TAKŻE W NASZYM POKOLENIU

Homilia Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego wygłoszona podczas Eucharystii z udziałem uczestników „Marszu dla życia i rodziny”, w uroczystość Trójcy Świętej w katedrze siedleckiej (26 maja 2013 r.)

Czytania: Prz 8,22-31; Rz 5,1-5; J 16,12-15

Czcigodny Księżę Proboszczu wraz ze wszystkimi prezbiterami, Księżę Jacku, odpowiedzialny za Duszpasterstwo Rodzin w naszej diecezji! Drodzy w Chrystusie Panu: Siostry i Bracia, Panowie parlamentarzyści i przedstawiciele władz samorządowych, wszyscy zaangażowani na polu troski o życie i o rodzinę, w szczególności Domowy Kościół.

Życie otwarte na nieskończoność

Uroczystość Trójcy Świętej zbiera w sobie treści związane z Misterium Paschalnym Jezusa Chrystusa, które przeżywaliśmy w liturgii w okresie wielkanocnym. W ubiegłą niedzielę świętowaliśmy uroczystość Zesłania Ducha Świętego, pamiątkę początku Kościoła. Stawialiśmy sobie pytania, kim jesteśmy jako Kościół, jaka jest nasza misja w świecie, czym charakteryzują się chrześcijanie, ludzie ochrzczeni i wierzący w Jezusa Chrystusa, pozwalający prowadzić się Duchowi, którego otrzymali. Dzisiejsza uroczystość Trójcy Świętej, daje nam okazję do tego, by stawiać sobie pytania o życie, które wykracza poza ramy ziemskiego bytowania, o zamysł Boga w stosunku do życia i o to, jak my odnosimy się do tego zamysłu.

Słyszeliśmy najpierw czytanie z Księgi Przysłów. W sposób obrazowy i plastyczny odsłania ono przed nami mądrość Bożą, która współpracuje z Bogiem podczas stwarzania świata. Ewangelia ukazała nam Jezusa, który mówił uczniom o swoim odejściu i posłaniu do nich Ducha Prawdy, Ducha Pocieszyciela, który doprowadzi ich do całej prawdy. Jest to więc perspektywa życia otwarta na nieskończoność, otwarta na pełnię. Na Bożą pełnię życia. Święty Paweł zaś – w czytanim fragmencie Listu do Rzymian

– wyjaśnia sens życia w usprawiedliwieniu, które dokonało się w Jezusie Chrystusie. Usprawiedliwienie daje nam klucz do życia w teraźniejszości, do życia w pokoju, do umiejętności i mocy przeżywania trudności, ze względu na otrzymany już udział w chwale Boga. Wiara uzdalnia nas – jak powiedział wprost św. Paweł – nawet do chlubienia się w różnego rodzaju uciskach i przeciwnościach, dzięki otrzymanej nadziei. Tej nadziei, która nie może zawieść, bo miłość Boga jest rozlana w sercach naszych przez Ducha Świętego, który został nam dany.

Taka jest perspektywa i taka jest struktura życia chrześcijańskiego, życia z wiary, które jest doświadczeniem życia Bożego i Bożej miłości i które dlatego też jest otwarte na nowe życie.

Potrzeba prawnej ochrony życia

W dzisiejszą niedzielę odbywają się marsze, manifestacje na rzecz życia i rodziny. Mają one na celu uświadomienie wartości życia jako daru Bożego i zwrócenie uwagi na właściwe podejście do tego daru, na uszanowanie tego daru, na to by było ono respektowane i chronione.

Jest prawdą, że w dużej mierze zależy to od ustawodawstwa, i jest to zapewne jednym z celów tych manifestacji: uwrażliwienie parlamentarzystów i wszystkich odpowiedzialnych za sprawowanie władzy na tę wartość, jaką stanowi życie w całej jego pełni, od naturalnego poczęcia aż do naturalnej śmierci. Chodzi o to, by ustanawiano takie prawa, które dają odpowiednią przestrzeń życiową rodzinie i stwarzają odpowiednią atmosferę, zwłaszcza wokół rodzin wielodzietnych; prawa, które zapewnią rodzinom podstawowe zabezpieczenie warunków materialnych czy też konkretną pomoc rodzinom wystawionym na szczególne trudności związane z przyjęciem życia, wymagającego nadzwyczajnej opieki. Możemy się zatem spodziewać i domagać od parlamentarzystów – w szczególności od tych, którzy deklarują się jako wierzący, dzieląc myśl Kościoła i jako tacy zostali wybrani – by reprezentowali nasze interesy, kiedy ustanawiają prawa.

Dzisiejsze manifestacje i inne tego typu działania, winny też uświadomić nam wszystkim, a także wybieranym przez nas przedstawicielom, że mają oni zobowiązania wobec swoich wyborców. Jest to dla nich szczególna okazja, by uświadomili sobie, że winni zajmować takie stanowiska, które są zgodne z ich sumieniem, z jakim się też zaprezentowali w czasie wyborów. Zostali bowiem wybrani jako przedstawiciele określonej wizji

życia – etycznej i społecznej – w przypadku wierzących zgodnej z prawem naturalnym, z prawem Bożym, z Ewangelią i z nauczaniem Kościoła.

W tym miejscu warto też uczynić pewną refleksję istotną dla każdego z nas, mianowicie zapytać, czym kierowaliśmy się podczas wyborów, na kogo stawialiśmy? Czy na takich ludzi, o których wiedzieliśmy, że będą reprezentować nasze myślenie, wtedy kiedy będą ustanawiać prawa? Czy w ogóle poszliśmy do wyborów? Jeśli nasze oczekiwania nie sprawdziły się teraz – trzeba o tym pamiętać przy następnych wyborach. Nie chcę tutaj robić żadnej propagandy, ale apeluję do sumień nas wszystkich.

Potrzeba ochrony obrazu Bożego w każdym z nas

Na zagadnienia związane z życiem i rodziną musimy jednak spojrzeć szerzej. Nie zależą one bowiem tylko od ustawodawstwa. Jest konieczne, aby każdy człowiek, a w szczególności człowiek wierzący, będący w Kościele i tworzący Kościół, wiedział, kim jest. Chodzi więc o koncepcję człowieka, małżeństwa, rodziny i w ogóle o koncepcję społeczności.

W tym kontekście trzeba, byśmy postawili sobie pytania, które dotyczą nas wszystkich, i dawać odpowiedzi szczerze i prawdziwe. Są to pytania co do przeżywania czystości przedmałżeńskiej i w ogóle własnej seksualności; co do przeżywania wierności i jedności małżeńskiej; otwartości na życie zgodnie z zasadami wiary i nauczania Kościoła; poszanowania każdego poczętego życia. Jest to kwestia naszego stosunku do dzieci z różnych przyczyn opuszczonych, a więc także podejścia do adopcji – i tej materialnej fizycznej i także duchowej, macierzyństwa czy rodzicielstwa zastępczego. Są to pytania o nasz stosunek do wszystkich metod związanych ze sztucznymi ingerencjami w przekazywanie życia czy do antykoncepcji.

Liturgia nie jest miejscem, by szczegółowo rozważać każdą z wymienionych dziedzin. Trzeba jednak powiedzieć podczas tej liturgii i w kontekście dzisiejszych manifestacji, że musimy nie tylko zabiegać o odpowiednie ustawodawstwo: prawa, ustawy i rozporządzenia, ale także, a może nawet przede wszystkim, dokonywać szerokiego, a jednocześnie bardzo konkretnego spojrzenia na to, jak każdy z nas podchodzi do tych wszystkich zagadnień i na ile kształtuje siebie na tym polu zgodnie z wiarą i z nauczaniem Kościoła. Nie możemy myśleć w taki sposób, że człowiek ma (swoje) życie i może z nim robić, co chce. Dlatego tak ważne jest, żeby każdy z nas troszczył się o takie przeżywanie siebie i swoich relacji z najbliższymi, by

realizował się w nas i przez nas Boży obraz życia.

Życie to dar Boga przekazywany przez ludzi. Trzeba, żebyśmy mieli świadomość, że jesteśmy stworzeni na obraz i podobieństwo Boga i przeżywając swoją seksualność uczestniczymy w wielkim zamyśle Boga, który jest ukierunkowany od samego początku na życie i na przekazywanie życia.

Troska o właściwą wizję życia i przeżywania cielesności

Do tych wszystkich zagadnień nie podejmiemy właściwie, jeśli będziemy ulegać wpływom tego świata w najbardziej podstawowych prawdach obejmujących całego człowieka – począwszy od tej, jaką jest patrzenie na siebie jako na obraz i podobieństwo Boga, przez właściwe traktowanie naszego ciała i przeżywania seksualności stosownie do stanu, w którym każdy z nas żyje, a więc, czy to będzie okres dorastania, czy czas narzeczeństwa, czy życie w małżeństwie, czy też w celibacie. To wszystko jest niezmiernie ważne, jak podchodzimy do każdego z tych szczegółowych aspektów naszego życia.

Konieczne jest tworzenie właściwej wizji i kultury ciała ludzkiego. Konieczne jest respektowanie wszystkiego, co prowadzi do właściwego przeżywania cielesności w okresie przedmałżeńskim, narzeczeńskim. Mamy niestety prawie powszechne ogólne przyzwolenie na inny styl życia niż to wynika z naszej wiary. Taki styl lansują szeroko dostępne, główne media i tak zwana współczesna kultura. Nikt jednak nie jest zmuszany, by tym trendom ulegać.

Podobnie jest ze spojrzeniem na życie w małżeństwie: na stosowanie środków antykoncepcyjnych, na wierność małżeńską. Tego nie uregulują ustawy i przepisy. Tutaj trzeba przyjęcia Ducha Bożego i wejścia w prawdę przeżywania siebie według tego Ducha we wspólnocie małżeńskiej i rodzinnej. Dla właściwego siebie przeżywania w małżeństwie tak, by mieć udział w stwórczym dziele Boga i właściwie tym darem dysponować, potrzebna jest wiara aktualna, wiara egzystencjalna, czyli oparcie się na Bogu i całkowite zawierzenie się Jemu.

Pytajmy się każdy o swoją wiarę i o to jak ją przeżywamy. Trzeba nam modlitwy i głębokiej refleksji nad tymi wszystkimi prawdami i problemami, ale trzeba nam przede wszystkim wiary i poddania się zamysłowi Bożemu. Dlatego jest tak bardzo konieczne i w pewnym sensie, można powiedzieć, nawet uprzedzające przed wszystkimi manifestacjami na rzecz życia, for-

mowanie naszej wiary, właściwej wiary, wiary konsekwentnej. Jeśli tego zabraknie, to niezależnie od metod, sposobów działania czy ustaw, nasze życie może być antykonceptyjne, to znaczy przeciwne koncepcji Boga. I nie wystarczy tu oskarżać innych czy domagać się od innych – trzeba myśleć o sobie samym, o swoim podejściu do tych spraw.

Mądrość Boża potrzebuje ludzi oddanych życiu

Wracam na koniec do pierwszych słów dzisiejszego pierwszego czytania: „Pan mnie stworzył, swe arcydzieło, przed swymi czynami, od dawna”. Hebrajski czasownik, który jest przekładany jako „stworzył” oznacza przede wszystkim: „nabył”, „posiadł”, „uczynił swoją”, co wskazuje pewną intymność i współlistnienie, a następnie współdziałanie. Ta myśl jest rozwinięta w dalszej części tego czytania. Mądrość nabyta czy stworzona przez Boga należy do Niego i jest Jego „mistrzynią”, architektem Jego działania. Działanie Boga objawia się przez tę mądrość, która jest daniem życia. Ona zawsze z Nim była i współdziałała. Jest to – na etapie objawienia Starego Testamentu – upersonifikowanie (uosobienie) tej cechy czy tego znamienia Boga.

Mądrość Boża została ostatecznie uosobiona w Jezusie Chrystusie. To w Nim wszystko zostało stworzone. W Nim wszystko zostało pojednane i odkupione. Przez Jego krzyż powstało życie właśnie w kontekście śmierci. To Jezus Zmartwychwstały wylał na ludzi tę Mądrość – swego Ducha jako dar od Ojca. Ten Duch nadal będzie prowadził dzieło stworzenia i odkupienia, dzieło Boga Ojca, spełnione w Jego Synu – odwiecznym Słowie i Mądrości Boga.

Bóg, można powiedzieć, wyraził się w mądrości, w mądrości stwórczej. I nadal tak działa. Mocą swego Ducha dokonuje dzieła stworzenia w Kościele. W każdego z nas, wierzących wkłada tę mądrość stwórczą. Naturalnie na tyle, na ile my poddajemy się Jego prowadzeniu i służymy życiu, które się objawiło i stale się objawia. Chce się objawiać. Potrzebuje tych, którzy będą jego sługami, którzy oddadzą siebie Bogu jako jednemu Panu i Władcy życia.

Niech więc Bóg Stwórca – objawiający się w mądrości stwórczej; Bóg, który objawił się w krzyżu swego Syna, gdzie życie zostało zabrane; Bóg, który jest mocniejszy niż śmierć, niż jakkolwiek strata czy porażka; Bóg, który jest Duchem i daje nam usprawiedliwienie – pomaga nam właściwie

podchodzić do każdego życia i być w służbie życia. Życie bowiem chce się w pełni objawić także w tym pokoleniu. Chce też, żeby były następne pokolenia. Potrzeba więc tych, którzy są sługami życia, oddając siebie. Niech taka będzie nasza postawa wobec Boga, Jedynego Pana i Władcy życia. Amen.

**SŁOWO BISKUPA SIEDLECKIEGO
ZBIGNIEWA KIERNIKOWSKIEGO
ZAPRASZAJĄCE NA DIECEZJALNY
DZIEŃ RODZINY 2013**

**Drodzy Diecezjanie,
Szanowni Narzeczeni i Małżonkowie!**

Codzienna obserwacja życia pokazuje, że człowiek pragnie stabilizacji, jaką daje mu wspólnota osób, przy których czuje się pewnie i bezpiecznie. Najbardziej odpowiednim środowiskiem doświadczenia takiego życia jest rodzina oparta na przymierzu z Bogiem. Okazuje się jednak, że samo pragnienie takiego życia i szczęścia nie wystarcza, nie wystarczają też kroki, które człowiek podejmuje sam z siebie. Świadczy o tym chociażby wzrastająca liczba rozbitych rodzin i rozwodów, które nawet wśród wierzących otrzymują coraz większą akceptację. Wobec takiej sytuacji rodzą się pytania: Kto zawiódł? Czy Bóg sobie nie poradził? A może człowiek zwątpił?

Od kilku lat w Sanktuarium Matki Bożej Królowej Rodzin w Parczewie pragniemy na modlitwie **poznawać godność i moc sakramentu małżeństwa**. W tym roku skupimy się na kolejnych słowach z przysięgi małżeńskiej: „Ślubuję ci wierność”. Jednym z przymiotów Boga jest Jego wierność. Bóg jest wierny, to znaczy stały wobec danych obietnic. Człowiek – będąc stworzonym na obraz Boga, a po grzechu przez Niego odkupionym, by mógł żyć nie dla siebie – jest zdolny do miłości i zarazem do wierności. Bóg w Starym Przymierzu stale potwierdzał swoją wierność złożonym obietnicom, mimo że ludzie nie byli mu wierni. Najpełniejszym wypełnieniem wierności Boga jest oddanie się całkowite w ręce ludzi w Jezusie Chrystusie za cenę poniżenia, aż do niesprawiedliwej śmierci krzyżowej. Ta wierność Boga jest uobecniona w sakramencie małżeństwa, stając się siłą i punktem odniesienia dla małżeńskiej wierności.

Zapraszam serdecznie małżeństwa naszej diecezji, wraz z dziećmi, narzeczonych i wszystkich ludzi dobrej woli do Parczewa na niedzielę 12 maja br. Spotkajmy się razem na modlitwie, prosząc Matkę Bożą, która ochotnym sercem i każdego dnia okazywała wierność Bogu, trwając w raz wypowiedzianym „fiat”. Ufam, że będzie to dobry czas słuchania sło-

wa Bożego i doświadczania jego mocy oraz okazja do odnowienia ślubowania małżeńskiego.

Księży Proboszczów proszę, by zachęcili i wspomogli rodziny ze swoich parafii do wzięcia udziału w tym diecezjalnym spotkaniu.

Niech Maryja, Królowa Rodzin, uczy nas żyć w przymierzu z Bogiem i między sobą.

Biskup Siedlecki

L.dz. 333/2013
Siedlce, dnia 30 kwietnia 2013 r.

DEKRET

Niniejszym, zgodnie z kan. 394 § 1 Kodeksu Prawa Kanonicznego, powołuję do istnienia - z dniem dzisiejszym - **Diecezjalną Rodzinę Szkół im. Unitów Podlaskich**, w skład której wchodzi: Szkoła Podstawowa im. Bł. Męczenników Podlaskich w Hrudzie, Szkoła Podstawowa im. Unitów Podlaskich w Olszance, Publiczne Gimnazjum Nr 1 im. Unitów Drelowskich w Drelowie, Publiczne Gimnazjum im. Unitów Podlaskich w Olszance, Publiczne Gimnazjum im. Unitów Podlaskich w Łomazach, Zespół Szkół im. Unitów Podlaskich w Wohyniu, Zespół Szkół Ponadgimnazjalnych im. Unitów Podlaskich w Międzyrzeczu Podlaskim.

Głównym celem jej działalności ma być szerzenie kultu bł. Wincentego Lewoniuka i XII Towarzyszy, Męczenników z Pratulina, gromadzenie i zabezpieczenie świadectw, przekazów oraz pamiątek ukazujących historię Unii na Podlasiu, troska o utrwalenie pamięci o unitach w parafiach ponickich, kształtowanie postaw i charakterów zarówno dzieci, młodzieży, jak i nauczycieli, wychowawców i rodziców, zgodnych z dziedzictwem wiary unitów. Wypełnianiu tych zadań mają służyć organizowane przez społeczność szkolne akademie, inscenizacje, prezentacje, konkursy, pielgrzymki i rajdy, a także udział w corocznym Diecezjalnym Zjeździe Rodziny Szkół.

Za realizację powyższych celów i zadań będzie odpowiadała **Rada Rodziny Szkół im. Unitów Podlaskich**, którą będą stanowić dyrektorzy w/w pałcówek oświatowych. Rada w przyszłości opracuje także regulamin, który będzie wymagał zatwierdzenia przez Biskupa Siedleckiego.

Zgodnie z § 17 p. 4 Statutu Stowarzyszenia Pamięci Unitów Podlaskich „Martyrium”, patronat nad Diecezjalną Rodziną Szkół im. Unitów Podlaskich powierzam temu Stowarzyszeniu.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

Kanclerz

L.dz. 417/2013
Siedlce, dnia 22 maja 2013 r.

KOMUNIKATY KURII

NOWY FORMULARZ PROTOKOŁU WIZYTACJI DZIEKAŃSKIEJ

przeprowadzonej w parafii

pw.w
przez Ks., dziekana dekanatu
.....dnia

1. Data ostatniej wizytacji:

- a) kanonicznej:dokonanej przez
- b) dziekańskiej:dokonanej przez

2. Stan realizacji mandatów powizytacyjnych:

Jeśli zaszły trudności, to z czego wynikały

W trakcie wizytacji stwierdzono:

I. Dane personalne

1. Duszpasterze:

- A. Proboszcz:, w parafii od.....
- B. Wikariusze:, w parafii od
-, w parafii od.....
-, w parafii od.....
-, w parafii od.....
-, w parafii od.....
-, w parafii od.....
- C. Prefekci:

2. Inni kapłani (emeryci, rezydenci)

3. Pracownicy parafialni:

A. Organista (-ka), od

B. Kościelny (-a) lub zakrystian (-ka), od

C. Grabarz, od

D. Inni pracownicy (funkcja, imię i nazwisko):

.....

.....

.....

Czy pracownicy parafialni są zatrudnieni na umowę

.....

Czy są ubezpieczeni w ZUS i czy składki są płacone na bieżąco?

.....

Czy są wynagradzani regularnie i czy kwitują otrzymane wynagrodzenia?

Jak spełniają swoje obowiązki?

.....

.....

.....

.....

II. Charakterystyka parafii

1. Ogólna charakterystyka religijności (z uwzględnieniem szczególnych uwarunkowań).....

.....

.....

2. Ogólna charakterystyka parafian, według opinii Proboszcza, pozostaje na tym samym poziomie, obniża się, czy wzrasta? Co o tym świadczy?

.....

3. Godziny odprawiania Mszy św. w niedzielę i święta oraz średnia frekwencja wiernych:

a) w kościele parafialnym

b) w kaplicach

.....

4. Czy intencje mszalne są zamawiane na każdy dzień?

5. Jakie jest życie eucharystyczne parafian, ile wydaje się komunii św. rocznie?.....

6. Czy na terenie parafii są ateści, członkowie innych religii, wyznań, sekt? (jakich i ile osób).....

.....

.....

III. Praca duszpasterska

1. Czy jest stały termin rekolekcji i jaka jest frekwencja wiernych?

.....

2. Liczba ochrzczonych w ostatnim roku

Czy obecnie trwa przygotowanie do chrztu osób dorosłych?

3. Liczba dzieci, które w ostatnim roku przystąpiły do Pierwszej Komunii św.

4. Liczba zaślubionych w ostatnim roku

Czy są związki niesakramentalne? (liczba)

5. Katechizacja:

a) poszczególne szkoły objęte katechizacją, ilość klas

.....

b) nazwiska katechetów, ilość godzin, ocena zaangażowania w sprawy duszpasterskie

.....
.....
.....

c) Czy jest prowadzona katechizacja młodzieży pozaszkolnej? (częstotliwość spotkań).....

d) Czy jest prowadzona katechizacja dorosłych (rodziców, innych grup wiernych) i w jakiej formie?

.....
.....

6. Grupy modlitewne (kółka żywego różańca, inne – nazwa, liczba)...

.....
.....

7. Stowarzyszenia wiernych, ruchy lub inne grupy formacyjne (nazwa, ilość uczestników)

.....
.....
.....

8. Czy w parafii realizowany jest program duszpasterski „Chrzest w życiu i misji Kościoła” i ile osób jest zaangażowanych w jego realizację? ...

.....
.....

9. Zaangażowanie w prace II Synodu Diecezji Siedleckiej (ilość zespołów parafialnych, ponadparafialnych, liczba osób włączających się w prace synodalne)

.....
.....

10. Główne trudności duszpasterskie

.....
.....

11. Kiedy rozpoczęła się kadencja Parafialnej Rady?:

a) Duszpasterskiej

b) ds. Ekonomicznych

Jak Proboszcz ocenia współpracę z radami?

.....

IV. Kancelaria parafialna

1. Usytuowanie, urządzenie, bezpieczeństwo

.....

.....

2. Kompletność ksiąg parafialnych (według instrukcji o prowadzeniu kancelarii parafialnej z 4 maja 2005 r.) stan i sposób prowadzenia

.....

.....

Czy nie ma zaniedbań, czy są dokonywane adnotacje?.....

.....

.....

Czy na bieżąco prowadzona jest kronika parafialna?

Kiedy duplikaty ksiąg metrykalnych zostały po raz ostatni przekazane do Archiwum Diecezjalnego?

.....

3. Stan archiwum parafialnego, ksiąg historycznych (jeśli istnieją)

.....

4. Kompletność dokumentacji majątkowej (tytuły własności, mapy geodezyjne, wyciągi z ksiąg wieczystych, orzeczenia sądowe, umowy dzierżawy itp.)

Numery ksiąg wieczystych oraz działek parafialnych

V. Obowiązki wynikające z prowadzenia parafii

1. Czy są odprawiane zgodnie z przepisami prawa kanonicznego Msze święte?:

za parafian

legatowe

2. Czy stypendia za msze święte binowane są przekazywane do Kurii? (ile i kiedy po raz ostatni zostało przekazanych intencji binacyjnych)

3. Czy opłaty kurialne są uiszczane na bieżąco?

Jeśli są trudności, to z czego one wynikają?

4. Czy są przekazywane na bieżąco ofiary na KUL, misje, cele charytatywne i inne?

5. Czy składki z tytułu ubezpieczenia budynków parafialnych są uiszczane?

6. Czy nie ma zaniedbań w opłatach podatku na rzecz państwa?

7. Nazwa banku i numer konta parafialnego

8. Stan kasy parafialnej.....

9. Czy parafia ma zadłużenie, jeśli tak to jakie i gdzie?

10. Czy inwentarz *fundi instructi* jest aktualizowany?

11. Czy regularnie opłacane są składki na Fundusz Emerytalno-Zapomogowy? Kiedy i jaka kwota została przekazana przez duszpasterzy z racji wrześnieowej pensji szkolnej lub emerytury państwowej

VI. Kościół parafialny

1. stan kościoła (wieży, dachu, elewacji).....

2. Zabezpieczenie przed włamaniem i pożarem (stan drzwi, krat, czy są podwójne zamki, alarm, monitoring).....

3. Rodzaj i stan tabernakulum

bezpieczeństwo (czy jest przytwierdzone na stałe, sprawność zamka, miejsce przechowywania kluczyka)

4. Liczba i stan naczyń liturgicznych
 - a) monstrancje
 - b) kielichy
 - c) puszki
 - d) kustodie, pateny
5. Liczba i stan szat liturgicznych
 - a) kapy.....
 - b) ornaty.....
 - c) komże.....
 - d) stuły
 - e) inne
6. Kompletność i stan ksiąg liturgicznych
7. Stan bielizny kielichowej i kościelnej
8. Urządzenie ołtarza i prezbiterium.....
9. Uwagi odnoszące się do stanu wnętrza kościoła, łącznie z wyposażeniem
10. Stan cmentarza przykościelnego (ogrodzenia, drzewostanu)
11. Zmiany, jakie nastąpiły od ostatniej wizytacji

VII. Inne budynki sakralne (opis analogiczny, jak w przypadku kościoła)

VIII. Budynki mieszkalne i gospodarcze

1. Stan plebanii (probostwa)

 Wygląd posesji wokół plebanii (ogrodzenia, ogólna ocena estetyki)

2. Stan wikariatu
3. Stan budynków mieszkalnych i gospodarczych pracowników parafialnych
4. Inwestycje przeprowadzone po ostatniej wizytacji

IX. Cmentarze

1. Opis cmentarza grzebalnego
 - a) stan ogrodzenia i bram
 - b) czy są wytyczone kwatery, alejki
 - c) panujący porządek, istnienie śmietników
 - d) czy drzewa nie zagrażają bezpieczeństwu
2. Stan starego cmentarza (jeśli istnieje)

X. Wnioski i mandaty wypływające z wizytacji

1. W sprawach kancelaryjnych

2. W sprawach gospodarczych

Dziekan dekanatu

Proboszcz parafii

Pieczęć parafii i dziekana

SPRAWOZDANIE Z IV PARAFIADY DIECEZJALNEJ SZKÓŁ PODSTAWOWYCH DIECEZJI SIEDLECKIEJ Z DNIA 11 MAJA 2013 R. W ŁUKOWIE

W sobotę 11 maja br. na obiektach Szkoły Podstawowej nr 5 w Łukowie, Gimnazjum nr 3, Zespołu Szkół nr 1 w Łukowie, odbyła się czwarta edycja Diecezjalnej Parafiad Szkoł Podstawowych. Zgromadziła ona ok. 400 osób z 10 parafii diecezji siedleckiej: Wniebowzięcia NMP w Białej Podlaskiej, NMP Matki Kościoła w Łukowie (oddzielna drużyna z Dębowicy), Mordy, Okrzeja, Wiśniew k. Siedlec, Chrystusa Miłosiernego w Dęblinie, Jedlanka, Dąbie, Szaniawy, Krynka (Role)

Parafiada rozpoczęła się Eucharystią w kościele pw. NMP Matki Kościoła w Łukowie, której przewodniczył ks. Tomasz Radczuk, wikariusz parafii w Chrystusa Miłosiernego w Dęblinie, a homilię wygłosił ks. Mariusz Czyżak, również wikariusz parafii dęblińskiej. Po Mszy św. nastąpiło przejście na obiekty sportowe, gdzie rozegrano dziesięć konkurencji.

Wyniki przedstawia poniższy opis:

Piłka siatkowa chłopców

1. Łuków
2. Dęblin
3. Okrzeja

Przeciąganie liny dziewczyny

1. Okrzeja
2. Łuków
3. Dębowica

Przeciąganie liny chłopcy

1. Okrzeja
2. Łuków
3. Wiśniew

Warcaby dziewczyny

1. Paulina Juszczyńska - Szaniawy
2. Zuzanna Mikołajczuk - Szaniawy
3. Natalia Łukasiewicz - Łuków

Warcaby chłopcy

1. Grzegorz Olichwirowicz - Biała Podlaska
2. Bartłomiej Ryżkowski - Łuków
3. Łukasz Nagadowski - Jedlanka

Rzuty do kosza dziewczyny

1. Kamila Bany - Okrzeja
2. Karolina Bereda - Biała Podlaska
3. Alicja Trokowicz - Łuków

Rzuty do kosza chłopcy

1. Tomasz Kantowicz - Wiśniew
2. Maciej Trochim - Szaniawy
3. Kacper Żmuda - Wiśniew

Bieg 60 m dziewczyny:

1. Natalia Pogonowska - Łuków
2. Klaudia Wysokińska - Łuków
3. Natalia Celińska - Dębowica

Bieg 60 m chłopców:

1. Maciej Badurka - Łuków
2. Łukasz Braksal - Okrzeja
3. Rafał Łukasik - Łuków

Skok w dal dziewczyny:

1. Julia Wojtalik - Łuków
2. Karolina Przedziak - Łuków
3. Patrycja Sykut - Okrzeja

Skok w dal chłopców :

1. Szymon Łukasiewicz - Łuków
2. Paweł Rygielski - Okrzeja
3. Jakub Kowalczyk - Łuków

Piłka Nożna dziewczyny:

1. Wiśniew
2. Okrzeja
3. Jedlanka

Piłka Nożna chłopców:

1. Wiśniew
2. Łuków
3. Dąbie

Tenis Stołowy dziewczeta :

1. Paulina Orzechowska - Jedlanka
2. Karolina Ochnik - Okrzeja
3. Patrycja Stepnicka - Okrzeja

Tenis Stołowy chłopcy:

1. Jan Ochnik - Okrzeja
2. Igor Andrunik - Mordy
3. Mateusz Soszyński - Mordy

Pływanie Styl Dowolny 50 m dziewczęta:

1. Kamila Bartnicka - Łuków
2. Gabriela Sadło - Łuków

Pływanie Styl Klasyczny 50 m dziewczęta:

1. Aleksandra Kopec - Łuków
2. Kinga Bylina - Biała Podlaska
3. Patrycja Krasuska P- Jedlanka

Pływanie Styl Dowolny 50 m chłopców:

1. Michał Jastrzebski - Łuków
2. Bartosz Chromiński - Łuków
3. Mateusz Wysocki - Łuków

Biegi przełajowe dziewczyny

1. Diana Pawlak - Okrzeja
2. Juli Radomyska - Łuków
3. Oliwia Sałata - Łuków

Biegi przełajowe chłopcy

1. Arek Szczygielski - Łuków
2. Dawid Siemionek - Łuków
3. Hubet Nowicki - Okrzeja

W klasyfikacji generalnej I miejsce zajęła parafia pw. NMP Matki Kościoła w Łukowie, II miejsce parafia w Okrzei, III miejsce parafia w Wiśniewie.

Po zakończeniu rywalizacji sportowej zwycięzcy otrzymali pamiątkowe puchary, medale i dyplomy, które wręczali Burmistrz Miasta Łuków Dariusz Szustek, Przewodniczący Rady Miasta Łuków Zygmunt Celiński oraz Burmistrz Miasta Mordy Jerzy Wąsowski. Pozostali uczestnicy otrzymali pamiątki oraz skorzystali z poczęstunku.

Podczas turnieju swoje umiejętności zaprezentowała młodzież z Dziecięcego Zespołu Regionalnego „Kropelki Rosy”, Zespół „Caro Dance” z Łukowa, zespół „Łukowiaczy”. Po zakończeniu konkurencji można było skorzystać z jazdy konnej dzięki obecności, przedstawicieli ze stadniny koni w Sulejach. Oprócz wrażeń wizualnych nie zabrakło również modlitwy oraz zdrowych emocji, które towarzyszyły młodzieży i były dobrą prognozą kolejnych spotkań.

Patronat honorowy nad Parafiadą objął Biskup Siedlecki Zbigniew Kiernikowski oraz Burmistrz Miasta Łuków Dariusz Szustek, zaś patronat medialny sprawowały: Katolickie Radio Podlasie, Podlaskie Echo Katolickie, Telewizja Master TV Łuków, Portal internetowy podlasie 24.pl

Organizatorem Parafiady był Uczniowsko-Parafialny Klub Sportowy „BARKA” w Siedlcach przy udziale Miasta Łuków, Stowarzyszenie Parafiada w Warszawie oraz Szkół SP 5, PG 3 i ZS1 w Łukowie, a także parafia pw. NMP Matki Kościoła w Łukowie.

Wyrazy podziękowania kierujemy do władz Miasta Łuków na czele z Burmistrzem Dariuszem Szustkiem i Przewodniczącym Rady Miasta Zygmuntem Celińskim, ks. prał. Mirosławowi Łubikowi proboszczowi parafii pw. NMP Matki Kościoła w Łukowie, dyrektorom szkół SP 5, PG 3 i ZS1 w Łukowie, Komendzie Miejskiej Policji w Łukowie, oraz sponsorom: sklep z oświetleniem przy ul. Czerwonego Krzyża w Siedlcach, firmom: Celtronics, Foldruk, Inti Sport, APiS, Marker, piekarni w Krześlinie, Elektro-Cel Zygmunt Celiński, Polonia S.J. Walerian Pawluczuk, Krzysztof Dobrowolski, Zakład Instalacyjno-Budowlany Eugeniusz Zalewski oraz Bankom: PKO Bank Polski, Bank Zachodni WBK, Bank BGŻ.

Ks. dr Sławomir Bylina
Prezes UPKS „Barka”

MIĘDZYDIECEZJALNY KONGRES MISYJNY DZIECI

Duszpasterstwo ds. misji Diecezji Siedleckiej zaprasza dzieci skupione w Papieskim Dziele Misyjnym Dzieci na Misyjne Spotkanie dnia 1 czerwca 2013 r. (sobota) w Sokołowie Podlaskim.

Organizatorem jest Diecezja Drohiczyńska i Duszpasterstwo ds. misji.

MIĘDZYDIECEZJALNY KONGRES MISYJNY DZIECI

Dzielmy się wiarą jak chlebem

Sokołów Podlaski – Konkatedra, 1 VI 2013

PROGRAM

- 9.30 Recepcja i zawiązanie wspólnoty
- 10.00 – 11.45 Prezentacja grup misyjnych.
 Spotkanie z misjonarzami
- 12.00 Apel przy pomniku ks. Stanisława Brzóska
- 12.15 Eucharystia – przewodniczy bp Antoni Dydycz
- 13.30 Posiłek
- 14.00 Rozwiązanie konkursu misyjnego „Ad gentes”
- 15.00 Rozesłanie

Zapraszam dzieci i opiekunami na to Misyjne Spotkanie Dzieci.

Ks. Bernard Błoński
duszpasterz ds. misji w diecezji siedleckiej

MARSZ DLA ŻYCIA I RODZINY

Czcigodny Księżę Proboszczu,

„Kierunek: Rodzina” - pod takim hasłem za zgodą Księdza Biskupa Zbigniewa Kiernikowskiego w niedzielę 26 maja w Siedlcach *przejdzie Marsz dla życia i rodziny oraz w obronie wolnych mediów katolickich. Istnieje dziś nagląca potrzeba promocji piękna życia małżeńskiego, ukazywania w mediach właściwego modelu rodziny jako związku mężczyzny i kobiety, otwartego na życie, opartego o miłość Boga w sakramencie małżeństwa. Pragniemy jako społeczność siedlecka modlić się za rodziny i zmanifestować prawdę, że rodzina jest najważniejsza.*

Zapraszamy młode małżeństwa z dziećmi, ludzi dobrej woli, do udziału w tym Marszu. Rozpocznie się on w katedrze Mszą św. o godz. 11.30 w intencji rodzin, którą odprawi Ks. Biskup Zbigniew Kiernikowski. Następnie o godz. 13. 00 wyruszy Marsz w kierunku Amfiteatru. (Trasa przemarszu będzie przebiegała ulicami: Bpa Świrskiego, Wojskową, Piłsudskiego, Starowiejską, Wiszniewskiego, aż do Amfiteatru). Na zakończenie przewidziany jest Piknik Rodzinny i wiele innych atrakcji dla dzieci i dorosłych.

Z ramienia Kurii Diecezjalnej organizatorem Marszu jest Dział Duszpasterstwa Rodzin. Wszelkich informacji udziela ks. dr Jacek Sereda – tel. 501606888.

Usilnie prosimy Księży Proboszczów o przekazanie powyższego zaproszenia swoim wiernym w ramach niedzielnych ogłoszeń parafialnych.

Z Chrystusowym pozdrowieniem

Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego
Ks. dr Marek Paluszkiewicz

L. dz. 401/2013
Siedlce, dnia 17 maja 2013 r.

PODSTAWOWE INFORMACJE O STYPENDYSTACH I STYPENDIACH FUNDACJI „DZIEŁO NOWEGO TYSIĄCLECIA” Z DIECEZJI SIEDLECKIEJ W ROKU 2012/2013

Fundacja „Dzieło Nowego Tysiąclecia” od 13 lat prowadzi program stypendialny wyrównujący szanse edukacyjne młodzieży, pochodzącej z małych miejscowości. Pomoc skierowana jest przede wszystkim dla uczniów szkół gimnazjalnych lub ponadgimnazjalnych i towarzyszy młodemu człowiekowi przez kolejne etapy kształcenia aż do ukończenia studiów, o ile spełnia on określone kryteria regulaminowe. Podstawowym kryterium jest średnia ocen - minimum 4,8, pochodzenie z małej miejscowości do 20 tys. mieszkańców oraz trudna sytuacja finansowa.

Program stypendialny obejmuje nie tylko pomoc finansową, lecz również formację. Stypendyści co roku spotykają się na letnim obozie formacyjno-integracyjnym w jednym z największych miast Polski. W lipcu 2012 r. stypendyści zwiedzali Lublin, a w 2013r. udadzą się na obóz do Olsztyna. W ciągu roku szkolnego stypendyści spotykają się w gronie diecezjalnym na rekolekcjach, zimowiskach, dniach skupienia. Nad ich formacją czuwają księża koordynatorzy.

W dniach 1-3 marca 2013 r. stypendyści Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia” z diecezji siedleckiej po raz pierwszy uczestniczyli w spotkaniu formacyjno-integracyjnym trwającym trzy dni. Jego inicjatorem i organizatorem był diecezjalny koordynator ks. dr Paweł Kindracki. W spotkaniu uczestniczyli gimnazjaliści, licealiści i studenci. Stypendyści spotkali się w Domu Rekolekcyjnym w Opolu Nowym/k. Siedlec, w budynku Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Siedleckiej.

Gośćmi specjalnymi zjazdu stypendystów byli: ks. Dariusz Kowalczyk z Zarządu Fundacji, który przedstawił stypendystom strukturę jej funkcjonowania oraz ogólne kwestie dotyczące tegorocznego obozu w Olsztynie i pani Katarzyna Obrębska, asystentka ds. stypendialnych FDNT, która omówiła sprawę składania wniosków o kontynuację stypendium, podkreślając, że jednym z najważniejszych punktów, według których się

je przyznaje, jest aktywny udział w wolontariacie, uczestnictwo w obozie wakacyjnym, jak też na spotkaniu diecezjalnym.

Tegoroczny zjazd stypendystów miał charakter rekolekcyjny, głównie ze względu na czas Wielkiego Postu. W piątkowy wieczór wszyscy wzięli udział w drodze krzyżowej, której przewodniczył ks. Ireneusz Juśkiewicz - wieloletni stypendysta FDNT. Każdy kolejny dzień rozpoczynano poranną modlitwą Kościoła - Jutrznią, a jego centralnym punktem była celebrowanie Eucharystii. Jako że czas rozpoczęty Środą Popielcową jest czasem poświęconym Bogu, zamyśleniem się na dłuższą chwilę nad swoją postawą, dlatego też zostało sprawowane nabożeństwo pokutne, po którym każdy mógł przystąpić do sakramentu pokuty i pojednania. Natomiast wieczorem odbyła się adoracja Najświętszego Sakramentu.

Słowo Boże, homilie, świadectwa podczas kręgu biblijnego... - zasiały w stypendystach nowy zapal, nową, jeszcze większą nadzieję na budowę lepszego jutra, na pokonanie swoich granic i spełnianie marzeń. Utwierdziły w przekonaniu, że nie należy się bać, gdyż cały czas jest z nami Bóg i jeśli mu zawierzymy, on będzie nas bezpiecznie prowadził po życiowej ścieżce...

W roku 2012/2013 pomocą stypendialną objętych jest 2500 osób z 42 diecezji Polski, w tym 92 osoby z diecezji siedleckiej.

A. W grupie 92 naszych stypendystów jest:

- 16 uczniów gimnazjum
- 39 uczniów szkół ponadgimnazjalnych
- 37 studentów

B. W analizowanej grupie jest:

- 71 dziewcząt
- 21 chłopców

C. Ilość stypendystów w parafiach diecezji siedleckiej:

Parafia	Liczba stypendystów
Stoczek Łukowski	4
Ulan	4
Okrzeja	3
Parczew - św. Jana Chrzciciela	3
Ryki	3
Seroczyn	3
Szaniawy	3
Adamów	2
Drelów	2
Hąsk	2
Kąkolewnica	2
Krynka	2
Łosice - św. Zygmunta	2
Łuków - Podwyższenia Krzyża Św.	2
Tuchowicz	2
Ostrów Lubelski	2
Parysów	2
Radzyn Podl. - Trójcy Świętej	2
Stare Opole	2
Swory	2
Trzebiezów	2
Włodawa - NSPJ	2
Rossosz	1
Wisznice	1
Biała Podlaska - św. Anna	1
Dęblin - Chrystusa Miłosiernego	1
Domanice	1
Garwolin - Przemienienia Pańskiego	1
Grębków	1
Horbów	1
Huszczka	1
Huta Dąbrowa	1
Janów Podlaski	1
Kodeń	1
Kolembrody	1
Kłoczew	1
Komarówka Podlaska	1
Kornica	1
Kopcie	1
Kofuń	1
Krzesk	1
Krzewica	1
Łomazy	1
Łosice - Trójcy Świętej	1
Łuków - NMP Matki Kościoła	1
Łuków - Przemienienia Pańskiego	1
Manje	1
Międzyrzec Podl. - św. Józefa	1
Milanów	1
Mokobody	1
Niwiski	1
Próchenki	1
Rozkopaczew	1
Siedlce - św. Józefa	1
Siedlce - Ducha Świętego	1
Siedlce - Bożego Ciała	1
Sławatycze	1
Suchożebry	1
Terespól	1
Zbuczyn	1
Zyczyn	1

D. Ilość stypendystów w dekanatach diecezji siedleckiej:

Dekanat	Liczba stypendystów
łukowski I	9
parczewski	7
zelechowski	7
radzyński	6
rycki	6
łosicki	5
międzyrzeczki	5
suchożebrski	5
białski północny	4
domanicki	4
komarowski	4
łukowski II	4
garwoliński	3
siedlecki	3
włodawski	3
adamowski	2
białski południowy	2
grębkowski	2
hański	2
janowski	2
terespolski	2
wisznicki	2
zbuczynski	2
łaskarzewski	1

E. Programem stypendialnym FDNT objętych zostało 61 parafii z 24 dekanatów.

Ks. dr Paweł Kindracki
Koordynator diecezjalny FDNT

ZAPROSZENIE NA SPOTKANIE DEKANALNYCH DUSZPASTERZY MŁODZIEŻY

Dnia 24 maja br. o godz. 18.00 w Centrum Duszpastersko Charytatywnym w Siedlcach odbędzie się spotkanie Dekanalnych Duszpasterzy Młodzieży z udziałem Biskupa Zbigniewa Kiernikowskiego

Program spotkania:

- Nieszpory
 - Katecheza Ks. Biskupa wprowadzająca w temat tegorocznego diecezjalnego święta młodych „Jerycho Młodych” w Pratulinie – „Proba ognia” - 1Krl 18. 20-40. Tematyką tegorocznego „Jerycha Młodych” nawiązuje do fałszywych proroków naszych czasów, czyli idei, tendencji, pseudoautorytetów, które stanowią fałszywą alternatywę dla współczesnej młodzieży
 - Omówienie tematyki oraz kwestii praktycznych dotyczących tegorocznego „Jerycha Młodych”, które odbędzie się w dniach 21-22. 06. 2013
 - Podsumowanie dotychczasowego etapu peregrynacji relikwii bł. Karoliny Kózkówny
 - Podsumowanie rocznej pracy w ramach Nocnych Czuwań Młodych w Kodniu
 - Podsumowanie pracy rocznej i stanu duszpasterstwa młodzieży w ramach każdego dekanatu, podzielenie się radościami i bolączkami
- Obecność wszystkich dekanalnych duszpasterzy jest obowiązkowa. Przypomnienie dotyczy przede wszystkim tych księży, którzy dotychczas nie uczestniczyli jeszcze w żadnym ze spotkań.
- Dekanalni Duszpasterze Młodzieży w Diecezji Siedleckiej:

1. dek. adamowski	- Ks. Artur Suska
2. dek. białski południowy	- Ks. Marek Wasilewski
3. dek. białski północny	- Ks. Mariusz Grzegorzówka
4. dek. domanicki	- Ks. kan. Jerzy Grochowski
5. dek. garwoliński	- Ks. Grzegorz Marczuk
6. dek. grębkowski	- Ks. Robert Bartosik
7. dek. hański	- Ks. Łukasz Skolimowski
8. dek. janowski	- Ks. Marek Strzeżysz
9. dek. komarowski	- Ks. Robert Daszczuk
10. dek. łaskarzewski	- Ks. Łukasz Sawicki

11. dek. łosicki
12. dek. łukowski I
13. dek. łukowski II
14. dek. międzyrzecki
15. dek. osiecki
16. dek. parczewski
17. dek. radzyński
18. dek. rycki
19. dek. siedlecki
20. dek. suchożębrski
21. dek. terespolski
22. dek. wisznicki
23. dek. włodawski
24. dek. zbuczyński
25. dek. żelechowski

- Ks. Andrzej Ciok
- Ks. Sławomir Bylina
- Ks. Sebastian Zbański
- Ks. Krzysztof Nestieruk
- Ks. Tomasz Oponowicz
- Ks. Arkadiusz Markowski
- Ks. Mariusz Baran
- Ks. Paweł Żukowski
- Ks. Piotr Witkowicz
- Ks. Mirosław Żaczek
- Ks. Grzegorz Gładysz
- Ks. Rafał Sobieszuk
- Ks. Paweł Broński
- Ks. Łukasz Celiński
- Ks. Marek Golec

Ks. Wojciech Hackiewicz
Kierownik Działu Duszpasterstwa Młodzieży

Siedlce, dnia 18 maja 2013 r.

ZAPROSZENIE NA DRUGĄ SESJĘ PLENARNĄ II SYNODU DIECEZJI SIEDLECKIEJ

Czcigodni Członkowie Drugiego Synodu Diecezji Siedleckiej.

W niedzielę, **9 czerwca o godz. 16.00** w Centrum Kultury i Sztuki w Siedlcach pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego rozpocznie się druga Sesja Plenarna II Synodu Diecezji Siedleckiej. Serdecznie zapraszamy do udziału w tej Sesji wszystkich Członków Synodu. Program przedstawia się następująco:

16.00 - Wyznanie wiary członków Synodu, którzy nie dopełnili tego obowiązku w dniu inauguracji

16.15 - Podsumowanie pierwszego roku pracy synodalnej w parafiach – ks. kan. dr Andrzej Oworuszko, rektor WSD

16.30 - Katecheza Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego

17.00 - Świadectwa, dyskusja, możliwość zadawania pytań

17.30 - Przejście do katedry siedleckiej

18.00 – Eucharystia kończąca Sesję Plenarną Synodu połączona z XI rocznicą ingresu do katedry siedleckiej Biskupa Siedleckiego Zbigniewa Kiernikowskiego

19.00 – Agapa na placu kurialnym

Zaproszenie do udziału w Sesji Plenarnej Synodu – w myśl kan. 463 § 1 KPK – zawiera w sobie obowiązek uczestnictwa.

Przedmiotem naszej synodalnej refleksji w tym roku był Kościół. Chcieliśmy go rozpoznać jako wspólnotę wiary, sakrament jedności, wspólnotę celebrującą misterium zbawienia. Tak rozumiany Kościół jest inny od świata, chociaż żyje i pełni swoje posłannictwo w świecie.

Z Chrystusowym pozdrowieniem

Ks. kan. Marek Paluszkiewicz
Przewodniczący Sekretariatu
II Synodu Diecezji Siedleckiej

L.dz. 383/2013
Siedlce, dnia 13 maja 2013 r.

ZAPROSZENIE NA SPOTKANIE DUSZPASTERSTWA RODZIN

Drodzy Współpracownicy Duszpasterstwa Rodzin,

Informujemy, że ostatnie w tym roku duszpasterskim spotkanie szkoleniowo – formacyjne dla doradców życia rodzinnego, księży dekanalnych duszpasterzy rodzin i współpracowników duszpasterstwa rodzin odbędzie się w **Białej Podlaskiej w Klasztorze OO. Kapucynów przy ul. Narutowicza 37 w najbliższą sobotę (11 maja) o godz. 10.00.**

W ramach spotkania, obok spraw bieżących, posłuchamy wykładu **Pana dra Jacka Pulikowskiego**. Pana Jacka nie trzeba chyba przedstawiać, znamy wszyscy jego publikacje. Codziennie pracuje jako wykładowca – inżynier na Politechnice Poznańskiej, a jednocześnie od ponad 20 lat jest zaangażowany w Duszpasterstwo Rodzin, autor poczytnych książek o tematyce rodzinno – małżeńskiej, uczestnik wielu konferencji naukowych, wykładowca Studium Rodziny przy Wydziale Teologicznym UAM w Poznaniu.

Całość spotkania zakończy się ok. 13-14 godz.

*Serdecznie zapraszamy w imieniu
Wydziału Duszpasterstwa Rodzin
ks. Henryk Góral*

Siedlce, dnia 7 maja 2013 r.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. mgr lic. Jarosław RUCIŃSKI z dniem 1 maja 2013 r. zwolniony z funkcji sekretarza Biskupa Siedleckiego i mianowany kapelanem Biskupa Pomocniczego Diecezji Siedleckiej

Ks. mgr lic. Jacek ROSA z dniem 1 maja 2013 r. mianowany sekretarzem Biskupa Siedleckiego

Ks. prałat mgr lic. Bernard BŁOŃSKI z dniem 4 maja 2013 r. zwolniony z urzędu administratora parafii pw. św. Bartłomieja Apostoła w Grębkowie

Ks. mgr Krzysztof PAWELEC z dniem 3 maja 2013 r. zwolniony z urzędu proboszcza parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Krynicy i od 4 maja 2013 r. mianowany proboszczem parafii pw. św. Bartłomieja Apostoła w Grębkowie

Ks. mgr Szczepan PAWLUCZUK z dniem 3 maja 2013 r. zwolniony z urzędu proboszcza pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Maniach i od 4 maja 2013 r. mianowany proboszczem parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Krynicy

Ks. mgr Sylwester GAŁACH z dniem 4 maja 2013 r. mianowany proboszczem parafii pw. Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Maniach

DODATEK

Ks. Roman Krawczyk

Wydział Teologii UWM Olsztyn

KRYZYS W ŻYCIU PROROKA ELIASZA

Profetyzm nie jest zjawiskiem wyłącznie izraelskim. W wielu środowiskach starożytnego Wschodu pojawiali się ludzie, którzy się czuli powołanymi przez Boga i uważali, że w Jego imieniu przemawiają. Z pozabiblijnych postaci „prorockich” na pierwszy plan wysuwa się Balaam (Lb 22-24). Z kolei tekst z 1 Krl 18, 19-40 opisuje rozprawę Eliasza z czterystu pięćdziesięcioma prorokami Baala i czterystu prorokami Aszery. Działalność proroków pozaizraelskich odnosiła się w zasadzie do panującej dynastii, dotyczyła obszaru rzeczy i zjawisk pozareligijnych i nie miała na celu oddziaływania na obyczajowe funkcjonowanie jednostek i całego społeczeństwa. Prorocy biblijni zaś swoją działalnością obejmują cały naród, wpływają korygująco na obyczaje całej społeczności, w tym również panujących władców¹.

W środowisku biblijnym wymienić można instytucję „widzącego”, do której zaliczyć można następujące postacie biblijne: Debora, Samuel, Natan, Gad, Hulda. Nie są oni wszyscy formalnie nazywani „widzącymi”, reprezentują jednak - charakterem swojej działalności tradycje - widzących. Poza tym, znajdujemy w Biblii „grupy proroków” (1 Krl 18,4.13; 2 Krl 2; 3,4-27; 9,10; 13,14-21) oraz „synów prorockich” (1 Krl 20, 35; 2 Krl 2,3; Am 7,14). Ci ostatni prawdopodobnie byli uczniami proroków. Tytuł prorocki przypisany jest w Biblii dwóm kobietom: Miriam (Wj 15,20) oraz Deborze (Sdz 5,1).

Historia proroków biblijnych nie pokrywa się z treścią ksiąg biblijnych, wielu bowiem proroków nie pozostawiło po sobie żadnej spuścizny literackiej. Do ważniejszych proroków nie pisarzy oprócz Debory, Samuela, Natana, Gada i Elizeusza należy prorok Eliaz (hebr. elijah, elijahu, „Jah-

we jest moim Bogiem). Podstawowym źródłem wiadomości o Eliaszu jest cykl opowiadań biblijnych z 1 Krl 17,1-22,38 oraz z 2 Krl 1,1-2; 18 (zwany cyklem eliańskim). Ukazuje on Eliasza jako bezkompromisowego obrońcę jahwizmu ratującego naród od synkretyzmu religijnego. Eliaz żył w czasach, gdy Izrael było podzielony na dwa państwa: Izrael - państwo północne i Juda - państwo południowe. Królestwo Judy miało stolicę w Jerozolimie, Izrael zaś kilkakrotnie ją zmieniał, a była nią Sychem, Penuel, Tirsas, a w końcu Samaria wybudowana przez Omriego, ojca Achaba.

Eliasz nie pozostawił po sobie żadnego pisma, ale jego rola w historii starożytnego Izraela sprawia, że można go zaliczyć do najwybitniejszych postaci Starego Testamentu. Wielkość Eliasza polega nie tylko na jego dokonaniach w obronie czystego jahwizmu, ale również na tym, że pozostanie wciąż wspaniałym przykładem człowieka czynu, który potrafił przeżywać i pokonywać kryzys.

W niniejszym opracowaniu przedstawię najpierw - jako rodzaj wprowadzenia - krótką analizę terminu „kryzys” (1). W drugiej części artykułu zawarta jest biografia proroka uwzględniająca przede wszystkim - jako źródło podstawowe - teksty cyklu eliańskiego, ale również inne teksty Starego i Nowego Testamentu oraz literatury apokryficznej (2). Część trzecia poświęcona jest analizie duchowych aspektów działalności Eliasza, w tym szczególnie roli kryzysów w jego życiu (3). Ostatnia część artykułu zawiera wnioski wyrażające uniwersalny wymiar religijnego doświadczenia Eliasza (4).

1. Kryzys - analiza pojęcia

Termin „kryzys” pochodzi od greckiego rzeczownika „krisis” (czasownik „krinein”: dzielić, odłączać, rozłączać), który oznacza oddalanie się, załamanie dotychczasowego stanu w różnych sferach życia indywidualnego lub społecznego. W psychologii kryzys oznacza stan zachwiania równowagi psychicznej będący skutkiem stresu i prowadzący do załamania mechanizmów adaptacyjno-obronnych. W medycynie kryzys oznacza przełom w przebiegu choroby zmierzający ku poprawie lub pogorszeniu stanu pacjenta. Kryzys w wymiarze personalnym jest walką pomiędzy dwoma siłami w życiu człowieka; nie bez powodu słowo „krisis” obok podstawowego sensu „rozdzielania”, „oddzielanie”, oznacza również „walkę” i „spór”.

¹ W. Pikor, Prorocy Mniejsi. Prorocy Więksi, „Encyklopedia Katolicka” Lublin 2012, T. XVI, s. 497-500.

Ta walka może być „szansą rozwoju albo ryzykiem zaburzeń”²

Kryzysy są częścią naszego życia - można nawet powiedzieć - częścią życia każdego człowieka; nie omijają nawet ludzi, którym w pełni powiodła się życiowa kariera - nawet w ich życiu zjawiają się chwile zwątpienia w sens życia, w sens własnych osiągnięć, w ludzką dobroć i przyjaźń, nieraz w rządy Bożej Opatrzności. Przeżyty zawód, nadmierne wymagania, ciężka choroba, śmierć bliskiej osoby - to tylko wybrane przykłady zdarzeń, które krzyżują normalny przebieg życia. Stąd mówimy o kryzysie jako syndromie przeciążenia (gdy wymagania przekraczają możliwości danej osoby), o syndromie straty (gdy dotyka kogoś rozłąka lub śmierć kogoś dla nas ważnego), syndromie wzrostu i rozwoju (na etapie przechodzenia z jednego etapu życia w inny) i wreszcie o kryzysie religijnym. Kryzys religijny jest kryzysem wiary przejawiającym się w kwestionowaniu, negacji i odrzuceniu prawd wiary, moralności i praktyk religijnych; może prowadzić do ateizmu i utraty sensu życia, a przewyciężony, do pogłębienia, życia duchowego i umocnienia wiary.³ Kryzysy religijne rodzą się najczęściej podczas ciężkich przeżyć życiowych, które mogą podważać również dotychczasowe wyobrażenia religijne. Ale właśnie w religijnych kryzysach życiowych leży szansa pogłębienia wiary i ufność: w Bożą Opatrzność.

Kryzys przeżywał również prorok Eliasza. Jakie były jego źródła i jak go pokonywał - odpowiedi na te pytania będziemy szukać w jego doświadczeniach życiowych.

2. Biografia proroka Eliasza

Na podstawie cyklu eliańskiego można odtworzyć podstawowe fakty biografii proroka, trzeba jednak pamiętać, że niektóre szczegóły z jego życia pokrywają się z wydarzeniami biblijnymi przypisywanymi prorokowi Elizeuszowi.⁴ Eliasza pochodził z Tiszbe w Gileadzie (Zajordania) i działał

za czasów króla izraelskiego Achaba (873 - 853 r.), jego żony Izebel oraz Ochozjasza. Autor 1 Krl ukazuje proroka w opowiadaniu biblijnym bez żadnego odniesienia do jego rodziny, nie znamy nawet imienia jego ojca, które pojawia się zwykle w przypadku wielu innych postaci. Nie znamy jego dzieciństwa, ani młodości. Nie był związany bliżej z żadnym sanktuarium. Jego nauczanie nie zostało zebrane w jedną uporządkowaną całość. Stary Testament przedstawia nam tylko niektóre wydarzenia z jego życia. Nie jest to biografia usystematyzowana ani zachowująca ciągłość.⁵ Eliasza był typem proroka wędrownego nawiązującego do tradycji „widzących”.⁶ „Przemierzał często obszar całego kraju, udając się nawet poza jego granice, pojawiał się nagle, wzbudzając nierzadko przerażenie. Ubrany w płaszcz z sierści i pas, przebywał często na pustyni (1 Krl 19,4) pojawiając się wśród ludzi tylko w celu ogłaszania posłannictwa Jahwe i następnie znikając w niewiadomym kierunku („tchnienie Jahwe uniesie ciebie, nie wiem dokąd”: 1 Krl 18, 12).⁷ Pojawia się niespodziewanie jako sługa Pana i jako taki staje naprzeciw króla Achaba ze słowami groźby: „Na życie Boga Izraela, Jahwe, któremu służę! Nie będzie w tych dniach ani rosy, ani deszczu, dopóki nie powiem” (1 Krl 17,1). Groźba była motywowana tym, że Achab inspirowany przez swoją żonę Izebel sprzyjał kultowi Baala w swoim państwie.⁸ Stary Testament mówi o Achabie, że „nie było nikogo, kto by tak jak Achab zaprzedał się, aby czynić to, co jest złe w oczach Jahwe (1 Krl 21,25).

Po ogłoszeniu Achabowi klęski suszy (1 Krl 17,1), która miała ujawnić bezsilność Baala, boga wegetacji, roślinności i deszczu, Eliasza zostaje wezwany przez Jahwe do ukrycia się przed zemstą króla: „Odejdź stąd i udaj się na wschód, aby ukryć się przy potoku Kerit... Wodę będziesz pił z potoku, krukom zaś kazałem, żeby cię tam żywiły” (1 Krl 17,3-4). Gdy po pewnym czasie potok wysechł, Eliasza usłyszał Boże wezwanie: „Wstań ! Idź do

² R. Krawczyk, *Biblijny i antropologiczny sens kryzysu „Kwartalnik Pastorski Diecezji Siedleckiej”* 3(2005) nr 3, s. 245-252; P. Oleś, *Doświadczenie kryzysu - szansa rozwoju czy ryzyko zaburzeń*, Katowice 1995.

³ E. Kasjaniuk, *Kryzys*, „Encyklopedia Katolicka”, Lublin 2002, T. IX, s. 1426. Zob. też P. Bortkiewicz, *Wiara poszukująca. O kryzysie wiary młodego człowieka*, Warszawa 2000.

⁴ Por. 1 Krl 17,18-24 i 2 Krl 4,18-37; 1 Krl 19,15 i 2 Krl 8,7-15; 1 Krl 9,16 i 2 Krl 9,1-10. Cały opis odejścia (2 Krl 2,1-12) zalicza się do cyklu Elizeusza.

⁵ B. Maggioni, *Trudna wiara. Postacie Starego Testamentu*, Kielce 2003, s. 55.

⁶ L. Stachowiak, *Prorocy - słudzy słowa*, Katowice 1980, s. 31-42.

⁷ L. Stachowiak, *Prorocy - słudzy słowa*, s. 67; M. Zawada, *Niewyczerpana historia ognistego proroka*, Poznań 2010, s. 10.

⁸ Kult Baala był bardzo okrutny. Składano mu w ofierze ludzi, zwłaszcza dzieci. Jeden z jego wyznawców, Chiel z Betel, odbudowując Jerycho, w fundamenty miasta wmurował ciała swoich dzieci (1 Krl 16,34) - w ten sposób chciał pozyskać łaskawość Baala. Jozue rzucił przekleństwo na każdego człowieka, który odważy się na taki czyn (Joz 6,26).

Sarepty koło Sydonu i tam będziesz mógł zamieszkać albowiem kazałem pewnej wdowie aby cię żywiła” (1 Krl 17,9). Przyjmuje ona u siebie Eliasza i mimo wielkiej biedy przygotowuje dla niego podplomyk z ostatniej garści mąki i resztki oliwy. A Eliaz cudownie rozmnaża ten olej i mąkę tak, że ich zapas się nie wyczerpuje. Nieco później Eliaz wskrzesza nawet syna tej wdowy. W ten sposób zaufanie, jakim obdarzyła proroka goszcząc go u siebie, zostaje wynagrodzone. Postawę wdowy przypomina Ewangelia św. Łukasza: „Wiele było wdów w Izraelu za czasów Eliasza, kiedy niebo pozostawało zamknięte przez trzy lata i sześć miesięcy, tak, że wielki głód panował w całym kraju; a Eliaz do żadnej z nich nie został posłany, tylko do owej wdowy w Sarepcie Sydońskiej” (Łk 4,25-26).

Po upływie trzech lat Jahwe kieruje do Eliasza kolejne polecenie: „Idź, ukaż się Achabowi, albowiem ześlę deszcz na ziemię. Poszedł więc Eliaz, aby ukazać się Achabowi” (1 Krl 18,1-2). Gdy Achab zobaczył Eliasza zawołał: „To ty jesteś ten dręczyciel Izraela” (1 Krl 18,17). Aby przekonać króla o swoim prorockim powołaniu, Eliaz zwołuje na górę Karmel czterystu pięćdziesięciu proroków pogańskiego boga Baala oraz czterystu proroków bogini Aszery. Eliaz rzuca im wyzwanie mające udowodnić prawdziwość i moc Boga Jahwe: „Dokądże będziecie chwiać się na obie strony? Jeżeli Jahwe jest [prawdziwym] Bogiem to Jemu służcie a jeżeli Baal, to służcie jemu” (1 Krl 18,21)⁹. W końcu Eliaz nakazuje, aby fałszywi prorocy zostali zgładzeni (1 Krl 18,40).

Po tej groźnej demonstracji mocy, Eliaz z powodu gróźb ze strony Izebel, ucieka i udaje się na pustynię. Przyczyną wyczerpania Eliasza był nie tylko wielki wysiłek fizyczny, ale przede wszystkim depresja duchowa. Nie czuł się bezpiecznie ani w Izraelu, ani w Fenicji, skąd pochodziła Izebel, ani w Judzie, gdzie dom królewski był z nią spokrewniony (2 Krl 8,18), dlatego schronił się na pustynię synajską. Ale Bóg przewidział dla niego dalszy ciąg misji. Po cudownym nakarmieniu przez anioła („Eliaz spojrział, a oto przy jego głowie podplomyki i dzban z wodą”: 1 Krl 19,6). Eliaz otrzymuje polecenie: „Wstań, jedź, bo przed tobą długa droga” (1 Krl 19,7). Ma opuścić grotę, wyruszyć w drogę do Damaszku i namaścić Chazaela na króla Syrii, Jehu na króla Izraela oraz Elizeusza jako swego następcę (1 Krl 19,15-16). Zmierzając w kierunku góry Horeb Eliaz spotyka Elizeusza pracującego w polu; zgodnie z Bożym poleceniem namaścił go na

proroka, swojego następcę („Elizeusza... namaścisz na proroka po tobie”: 1 Krl 19,16). Ponownie dochodzi do poważnego starcia Eliasza z królem Achabem, który przywłaszczył sobie niesprawiedliwie winnicę Nabota (1 Krl 21). Ojcowizna wiązała Izraelitę bardzo silnie z jego klanem i była podstawą jego uprawnień społecznych (zob. Lb 36,2). Stąd odstąpienie jej komukolwiek było równoznaczne z rezygnacją praw obywatelskich. Gdziekolwiek by się osiedlił taki człowiek, wszędzie uważano by go za obcego przybysza lub wędrowca. Autor biblijny podkreśla nikczemną rolę, jaką w sporze o winnicę odegrała Izebel, żona Achaba. Mianowicie - na jej polecenie dwóch świadków oskarżyło fałszywie Nabota o bluźnierstwo za co został ukamienowany. Eliaz w imieniu Jahwe karci króla obwieszczając mu straszną karę: „Tam, gdzie psy wylizały krew Nabota, będą również lizaty psy również twoją krew” (1 Krl 21,19). Według autora biblijnego zapowiedź proroka spełniła się dosłownie po śmierci Achaba w wojnie z Syryjczykami (1 Krl 22,38). Na tym kończy się opowiadanie o Eliaszu w 1 Krl. Wiadomości o Eliaszu uzupełnia druga Księga Królewska.

Po śmierci Achaba władzę w Samarii objął Ochozjasz, który uzdrowienia w swojej chorobie szukał u Belzebuba, boga Ekronu (2 Krl 1,1-2). Dowiedziawszy się o tym, Eliaz, oburzony pogańskim pomysłem („Czyż nie ma Boga w Izraelu, że wy idziecie wywiadywać się u Belzebuba”) przepowiada królowi śmierć (2 Krl 1,6). W odpowiedzi na te słowa król postanawia zemścić się na proroku. Trzykrotnie wysłał oddział pięćdziesięciu żołnierzy w celu pojmania Eliasza, ale bezskutecznie: „Oto ogień spadł z nieba i pochłonął obydwóch poprzednich pięćdziesiątników wraz z ich pięćdziesiątkami” (2 Krl 1,14). Po tym zdarzeniu Eliaz wraz z Elizeuszem udają się do Jerycha, a stamtąd nad Jordan. Gdy przybyli nad rzekę „Eliaz zdjął swój płaszcz, zwinął go i uderzył wody, tak iż się rozdzieliły w obydwie strony. A oni we dwóch przeszli po suchym łożysku” (2 Krl 2,8). Następnie, podczas gdy Eliaz i Elizeusz idą i rozmawiają ze sobą, oto zjawia się ognisty wóz wraz z ognistymi rumakami i rozdziela ich, a Eliaz wśród wichru wstąpił do niebios” (2 Krl 2,11).

Zdarzenie to przypomina tekst z 1 Mch 2,58: „Eliaz w nagrodę za swoją wielką gorliwość o Prawo, został zabrany do nieba”. Tajemnicze zniknięcie Eliasza jest po Henochu (Rdz 5,24) drugim wydarzeniem, w którym zaznaczyła się specjalna interwencja Boża przy odejściu człowieka z tej ziemi. Ten tajemniczy fakt zniknięcia spośród żyjących dał Izraelitom

⁹ U. Szwarc, „Iść za Panem”. Sens teologiczny tekstu 1 Krl 18,21, RBL 31(1978)184-193.

podstawę do głębokiej wiary, iż Eliasz pojawi się ponownie na ziemi przed przyjściem Mesjasza.

Po odejściu Eliasza, Elizeusz naśladowując mistrza, próbuje przejść na drugą stronę Jordanu, ale udaje mu się to dopiero wtedy, gdy uczynił ten sam znak co Eliasz: Elizeusz „wziął płaszcz Eliasza, który spadł z góry od niego, uderzył wody. Wtedy rzekł: gdzie jest Jahwe, Bóg Eliasza?” (2 Krl 2,14). Jak rozumieć to pytanie Elizeusza? Według Biblii Poznańskiej: „pytanie to ma charakter niezachwianej wiary i głębokiego przekonania, że ten sam Bóg, który obdarzył Eliasza mocą czynienia cudów, będzie również przez niego dokonywał wielkich rzeczy”.¹⁰ Uczniowie proroków, którzy byli w Jerychu, nie wierzyli w cudowne odejście Eliasza i dlatego wysłali grupę pięćdziesięciu mężczyzn, którzy przez trzy dni szukali Eliasza: „Szukali Eliasza trzy dni i nie znaleźli go” (2 Krl 2,17). Gdy wrócili do Elizeusza, rzekł do nich: „Czyż wam nie powiedziałem: Nie chodźcie?” (2 Krl 2,18).

Biografia Eliasza z pewnością opiera się na historycznym fakcie jego istnienia, ale ubogacona jest literacko elementami pouczającego opowiadania. Nie jest historyczną kroniką, ale teologicznym przekazem nawiązującym do rzeczywistych faktów historycznych. Jest swego rodzaju „budującą biografią”, w której dominuje to, co nadzwyczajne: ofiara na górze Karmel i wymordowanie wiele setek proroków pogańskich, cudowne przejścia przez Jordan, ogień zstępujący z nieba i pochłaniający trzy oddziały żołnierzy wysłanych przez króla Ochozjasza w celu pojmania proroka (1 Krl 1,1-14).

Postać Eliasza - poza cyklem eliańskim - pojawia się w wielu tekstach Starego i Nowego Testamentu, Prorok Malachiasz zapowiada powtórne przyjście na ziemię Eliasza, który „skłoni serce ojców ku synom, a serce synów ku ojcom, abym nie przyszedł i nie poraził ziemi przekleństwem” (Ml 3,24)¹¹. Tekst 2 Krn 21,12-15 wspomina o liście Eliasza do króla Jorama („Przyszło potem do niego pismo od proroka Eliasza tej treści”: 2 Krn 21,12), który wymordował wszystkich swoich braci i niektórych książąt Izraela. Eliasz grozi mu za to straszliwymi karami, których dozna „twój

naród, twoi synowie, twoje żony i cały twój majątek” (2 Krn. 21,14). Syrach w „Pochwale Ojców” krótko streszcza historię Eliasza, a charakteryzując go mówi, że był to „prorok jak ogień, a słowo jego płonęło jak pochodnia” (Syr 48,1).

W tekstach Nowego Testamentu są nawiązania do cudownych czynów Eliasza (Łk 4,25-26; Rz 11,2-4; Jk 5,17-18; Ap 11,5-6). Ewangelisci informują o obecności Eliasza wraz z Mojżeszem podczas przemienienia Pańskiego (Mt 17,3; Mk 9,4; Łk 9,30). Identyfikują go z Janem Chrzcicielem (Mt 11,10.14; Mk 1,2; 9,13; Łk 1,16-17), wskazują wreszcie, że w czasach nowotestamentalnych uważano Eliasza za posłańca Bożego i orędownika w potrzebach ludu Bożego (Mt 27,47.49; Mk 15,35-36).

W okresie międzytestamentalnym i w późniejszym judaizmie imię Eliasza często powraca i cieszy się wielką czcią, o czym świadczy apokryficzna Apokalipsa Eliasza zapowiadająca upadek antychrysta i przyjście Mesjasza oraz jego tysiącletnie panowanie. Według tej Apokalipsy duch Boży uniósł Eliasza „na południe świata, na miejsce wysokie, płonące w ogniu, gdzie żadna istota ludzka nie może wejść”. Tam Eliasz jest świadkiem ostatecznej rozprawy z wojskami Goga i Magoga, z antychrystem. Wszyscy sprawiedliwi zamieszkają w mieście Jeruzalem, które zstąpi od Pana¹². W czasie obchodzenia uroczystej Paschy czeka na Eliasza na stole czara wina, która symbolizuje nadzieję na jego przyjście. W czasie sederu zostawia się wolne krzesło dla Eliasza, „oczekiwanego gościa”. Eliasz przyjdzie, by zwiastować przyjście Mesjasza. Według Pirke Rabi Eliezer, prorok Eliasz pełni w niebie funkcję przewodnika dusz ludzkich, które prowadzi przed oblicze Boga. Jest kronikarzem ludzkich czynów, a nawet je planuje, tak więc można go prosić o pomoc przy rozeznawaniu swoich życiowych dróg czy podejmowanych decyzji¹³. Druga księga apokryficzna poświęcona Eliaszowi to „Księga Eliasza”. Według niej okres mesjański będzie trwał czterdzieści lat, a Izrael zdobędzie panowanie nad innymi narodami¹⁴.

Obie księgi apokryficzne podkreślają wiarę i moc cudotwórczą Eliasza,

¹⁰ J. Homerski, Elizeusz, „Encyklopedia Katolicka”, Lublin 1983, T. IV, s. 896.

¹¹ Niektórzy egzegeci prorocstwo Malachiasza odnoszą nie do Eliasza, lecz do Jana Chrzciciela, który ma przyjść „w duchu i mocy Eliaszowej” (Łk 1,17). Zdaje się za tym przemawiać mowiący o Janie Chrzcicielu tekst Mt 11,10: „On jest tym, o którym napisano: oto posyłam mego wysłańca przed Tobą, aby Ci przygotował drogę”. Ten sam tekst odnosi do Jana Chrzciciela Łk 7,27.

¹² S. Mędala, Wprowadzenie do literatury międzytestamentalnej, Kraków 1994, s. 143; R. Rubinkiewicz, Wprowadzenie do apokryfu Starego Testamentu, Lublin 1987, s. 116-119.

¹³ M. Zawada, Niewyczerpana historia ognistego proroka, dz. cyt., s. 15.

¹⁴ L. Stachowiak, Apokalipsa Eliasza i Księga Eliasza, „Encyklopedia Katolicka”, Lublin 1973, T. I, s. 761.

jego bezgrzeszność i powtórne przyjście w czasach eschatologicznych. W chrześcijaństwie cnoty Eliasza eksponowali Ojcowie Kościoła; widziano w nim inspiratora życia pustelniczego, a od XIII wieku „Ojca Założyciela” duchowości karmelitów.

3. Eliaszowa droga kryzysu

W osobie Eliasza można wyraźnie odróżnić jego „wymiar ludzki” oraz „wymiar religijny” jako wysłannika Bożego. Obraz samego siebie jest u Eliasza całkowicie naznaczony jego misją. Walkę z politeizmem prowadzi bezwzględnie nie bacząc na związane z tym niebezpieczeństwa. Ale gdy po sądzie Bożym nad pogańskimi prorokami dociera do Eliasza groźba Achaba i jego żony („Niech to bogowie sprawią... jeśli nie postąpię jutro z twoim życiem, jak się to stało z życiem każdego z nich”: 1 Krl 19,2) - Eliasz jest przerażony; nie jest już wojowniczym prorokiem, ale słabym człowiekiem, który lęka się o swoje życie. Chwile słabości nie omijają nikogo, nie ominęły także Eliasza. Uważa swój czyn (wymordowanie pogańskich proroków) za usprawiedliwiony walką o Jahwe, więc nie poczucie winy, ale lęk przed zemstą króla karze mu uciekać. „Wtedy Eliasz zląkszy się powstał i ratując się ucieczką, przyszedł do Beer-Szeby w Judzie i tam zostawił swojego sługę, a sam na odległość jednego dnia drogą poszedł na pustynię” (1 Krl 19,3-4). Dotknięty lękiem widzi swą bezsilność wobec zagrażającego mu niebezpieczeństwa ze strony okrutnego króla, a zwłaszcza jego żony Izebel. Ratuje się ucieczką, szuka w niej wybawienia. Ten tkwiący w każdym lęku impuls jest całkowicie naturalny i zrozumiały w sytuacji zagrożenia wywołanego duchowym kryzysem, który nie omija nawet tak nieustraszonego proroka, jakim w swej działalności okazywał się Eliasz.

Ucieczka Eliasza tylko pozornie przyniesie mu uwolnienie od zagrożenia śmiercią. „Na pustyni, dokąd prowadzi go kryzys zwątpienia ponownie popada on - teraz w całkowicie inny sposób - w niebezpieczeństwo utraty życia. Jeśli chciał uciec przed śmiercią zadaną mu przez Izebel, to na pustyni spotka swe własne pragnienie śmierci”¹⁵. Zwraca się do Boga: „Wielki już czas, o Jahwe ! Odbierz mi życie, bo nie jestem lepszy od moich przodków” (1 Krl 19,4). Po męczącej ucieczce pragnie już tylko odpoczynku i niebieskiego pokoju - pragnie śmierci. Łatwo zrozumieć kryzys

¹⁵ R. Kachler, *Pokonaj kryzys*, Kraków 2012, s. 46.

zwątpienia, jaki dotknął Eliasza: zwycięstwo wiary na górze Karmel nie przyniosło oczekiwanych owoców i poprawy życia religijnego w Izraelu. Zakończyło się więc klęską. A ponadto - powołanie prorockie stanowiło o jego tożsamości, a oto teraz jest sam, w pustynnej pustce, bez urzędu i godności. Do świadomości Eliasza nie dotarło jeszcze, że ucieczka przed zewnętrznym zagrożeniem ułatwia wewnętrzne spotkanie z samym sobą i rodzi potrzebę, by dokonać refleksji. Ten okres refleksji był na przykład dla Jezusa ważnym czasem przygotowania do publicznej działalności (Mk 1,12-13). W Starym Testamencie pustynia jest opisywana jako ziemia zeschła, spragniona, bezwodna (Ps 63,2), bezowocna (Pwt 1,19; 8,15). W przeciwieństwie do owocującej ziemi, jest miejscem jałowym, na którym człowiek umiera z głodu i pragnienia (Ps 107,4-7), miejscem całkowitej samotności, kompletnej martwoty, w którym stale grozi śmierć z głodu i pragnienia. Pustynia nie może więc być miejscem pobytu stałego. Podobnie i kryzys nie jest sytuacją, którą można zaakceptować na stałe; trwanie w nim kończy się depresją, która oznacza nieruchome „trwanie na pustyni”, a więc psychiczną blokadą.

Pustynia jako obraz wewnętrznego krajobrazu człowieka zdaje się nie pozostawiać miejsca na nadzieję. Ale historia Eliasza pokazuje, że również na pustyni może istnieć nadzieja. Unaocznia ją krzew janowca¹⁶: „Przyszedłszy [na pustynię], usiadł pod jednym z janowców” (1 Krl 19,4). Janowiec to krzew często spotykany na południu Palestyny i na pustyni Synajskiej. Z jednej strony jest on symbolem śmierci (spotyka się go również dzisiaj na cmentarzach), ale równocześnie jest drzewem, które podtrzymuje nadzieję życia. Na papirusowych zwojach starożytnego Egiptu janowiec jest wymieniany jako skuteczny lek. W średniowieczu, w okresach epidemii miał chronić przed zarazą. Janowiec jest więc dla Eliasza symbolem obu elementów: bliskości śmierci, ale równocześnie nadziei na ratunek i powrót do życia. „To właśnie dzięki temu źródłu pustynia¹⁷ może

¹⁶ B. Szczepanowicz, *Atlas roślin biblijnych. Pochodzenie, miejsca w Biblii i symbolika*, Kraków 2003, s. 217-218; J. Pick, *W świetle Biblii. Flora*, Pelplin 1998, s. 62.

¹⁷ S. Hałas, *Pustynia*, W: „Encyklopedia Katolicka”, Lublin 2012, T. XVI, s. 935-936. Tegoż autora, *Pustynia miejscem próby i spotkania z Bogiem. Wybrane zagadnienia biblijnej teologii pustyni*, Kraków 1999. Zob. też P. Skucha, *Teologia pustyni w Starym Testamencie*, Lublin 1980 (mpsArKUL). A. Tronina, *Bóg przybywa ze Synaju. Staroizraelskie formuły teofanijne a początki religii Izraela*, Lublin 1989.

się przemienić z końca drogi w początek drogi, skąd wychodząc, możemy tak się otworzyć, by przeżyć kryzys. Wiecznie zielony janowiec stoi w sercu pustyni jako znak nadziei¹⁸.

Takim właśnie znakiem nadziei dla Eliasza okazał się krzak janowca, pod którym się schronił. „Po czym położył się tam i zasnął. A oto anioł trącając go, powiedział mu: Wstań, jedź! Eliasz spojrział, a oto przy jego głowie podpłomyk i dzban z wodą. Więc podniósłszy się zjadł i wypił, i znowu się położył. Powtórnie anioł Jahwe wrócił i trącając go powiedział: Wstań, jedź, bo przed tobą długa droga. Powstawszy zatem zjadł i wypił. Następnie mocą tego pożywienia szedł czterdzieści dni i czterdzieści nocy aż do Bożej góry Horeb” (1 Krl 19,5-8). Zacytowane wiersze ukazują duchową metamorfozę Eliasza. Każdy kryzys może być pokonany, ale jest do tego potrzebna pomoc kogoś drugiego - tym kimś dla Eliasza był anioł. Również Jakub (Rdz 28,10-22) w marzeniu sennym otrzymuje wskazówki i obietnice dotyczące jego życia. Oto na wierzchołku drabiny niebieskiej widzi Boga i słyszy głos: „Ja jestem z tobą i będę cię strzegł, gdziekolwiek się udasz” (Rdz 28,15). Eliasz obudzony dwukrotnie słyszy wezwanie: „Wstań... bo przed tobą długa droga”. To wezwanie wystarczyło, by Eliasz nakarmiony wyruszył w drogę.

Chleb¹⁹ dostarczony Eliaszowi przez anioła dał mu wewnętrzną siłę do przemiany - z człowieka wyczerpanego fizycznie i psychicznie staje się człowiekiem gotowym do długiej drogi. Już raz chleb i woda uratowały mu życie, gdy wdowa z Sarepty upiekła mu chleb i podała wodę (1 Krl 17). Chleb w Izraelu był pojmowany jako dar Boga (Wj 16,1-36; Ps 104,14). O takim sensie chleba myślimy też wtedy, gdy odmawiamy w Modlitwie Pańskiej słowa: „Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj” (Mt 6,11). Dla Eliasza dar chleba był znakiem bliskości i miłości Boga, który towarzyszy mu w kryzysie. Drugim środkiem życiowym, który daje Eliaszowi siłę do dalszej drogi jest woda, pramateria wszelkiego życia, przeciwieństwo

jałowej pustyni²⁰. Chleb i woda dostarczone Eliaszowi przez Boga stały się dla niego źródłem duchowej przemiany; z człowieka niemal pokonanego przez kryzys, staje się znów niezłomnym prorokiem, który wyrusza w daleką i niebezpieczną drogę. Symbol Eliaszowej drogi (trwającej czterdzieści dni i czterdzieści nocy) dobrze ilustruje drogę każdego człowieka, na której znajdują się etapy jaśniejsze i ciemniejsze, lżejsze i trudniejsze²¹. Istnieje naprawdę ów anioł, który powie każdemu człowiekowi cierpiącemu: „Wstań i jedź” i poda chleb i wodę, gdy dotknie go kryzys. Po dotarciu do góry Horeb Eliasz „wszedł do pewnej groty, gdzie przenocował. Wtedy Jahwe skierował do niego słowa i przemówił Co ty tu robisz Eliaszu? A on odpowiedział: Żarliwością rozpałem się o chwałę Boga Zastępów, Jahwe, gdyż Izraelici opuścili Twoje przymierze, rozwalili Twoje ołtarze, a Twoich proroków zabili mieczem. Tak, że ja sam tylko zostałem, a oni godzą jeszcze i na moje życie” (1 Krl 19,9-10).

W starożytnych przekazach mitycznych grota to miejsce, które charakteryzuje się ciemnością, otchłanią pozbawioną wszelkiego życia, opuszczeniem przez Boga. Przypomina to podziemny, odległy od świata żywych i od Boga świat, przez Izraelitów zwany szeolem (zob. Ps 88,5-7). Ale grota w Starym Testamencie ma również znaczenie pozytywne. Opisywana jest wielokrotnie jako miejsce ucieczki a tym samym jako przestrzeń chroniąca. Izraelici uciskani przez Madianitów „kopali sobie schronienia w górach, jaskinie i miejsca obronne” (Sdz 6,2; zob. też 1 Sm 13,6). Również Eliasz skorzystał z groty, aby schronić się przed niebezpieczeństwami ze strony ludzi lub zwierząt. Grota daje nadzieję, że po wyjściu z niej „odnajdzie się” nową ufność i nową wiarę w siebie. Grota nie jest więc tylko „przestrzenią śmierci”, lecz także miejscem narodzin „nowego człowieka”. Zeus narodził się w jaskini na Krecie, a Hermes w grocie w górach Kylene. Według apokryficznej ewangelii Jakuba Jezus narodził się w grocie. Łazarz został zbudzony przez Jezusa w grocie grobowej (J 11,38). Również

¹⁸ R. Kachler, Pokonaj kryzys, dz. cyt. s. 63.

¹⁹ Wiele tekstów Starego Testamentu głosi, że Bóg jest dawcą chleba (Ps 104,14), brak chleba uważano więc za karę Bożą. Podczas wyjścia z Egiptu Bóg zsyłał narodowi wybranemu manę (Wj 16,4-35), którą nazywano chlebem z nieba (Ps 105,40; J 6,31) lub chlebem mocarzy (Ps 78,25). Zob. X. Leon-Dufour „Słownik Teologii Biblijnej”, Poznań 1982, s. 118-121; F. Gryglewicz, Chleb, „Encyklopedia Katolicka”, Lublin 1979, T. III. s. 185-186.

²⁰ Cztery strumienie w raju wytryskają z drzewa życia, „aby nawadniać ów ogród” (Rdz 2,10). W wizji Ezechiela z nowej świątyni wypływa cudowny strumień, który daje życie nawet Morzu Martwemu (Ez 47,1-12). Jezus pragnie dać człowiekowi wodę życia, która nigdy więcej nie przestanie płynąć (J 4,17; 7,37; Ap 22,17). Lecznicze działanie było przypisane wodzie w sadzawce Betesda (J 5,1-9).

²¹ Po czterdziestu dniach potopu wyłania się odnowiony świat (Rdz 6-9). Lud Izraela po trwającej czterdzieści lat wędrówce na pustyni dociera do Ziemi Obiecanej.

w grocie grobowej dokonało się zmartwychwstanie Jezusa (Mk 16,1-8). W różnych mitach zanurzenie w głębi ziemi traktowane jest jako nowe narodzenie i początek nowego, bogatszego życia.

Podobnie jako nowe narodzenie można traktować wydobyte się z kryzysu. Tak mówi o tym psalmista:

„Zesłałeś na mnie wiele srogich utrapień,
lecz znowu przywrócisz mi życie

i z głębin ziemi znów mnie wydobędziesz” (Ps 71, 20).

Pobyt w grocie tak właśnie wpłynął na Eliasza, który czuje, że Bóg przywrócił mu życie i dlatego pełen wiary i odwagi stwierdza: „Żarliwością rozpałem się o chwałę Boga Zastępów, Jahwe” (1 Krl 19,10). Taka sytuacja sprawdza się w życiu każdego człowieka; dotknięty kryzysem doświadcza poczucia niemocy. Jeśli w kryzysie pojawia się uczucie zstępowania w ciemność otchłani, to przy wstępowaniu w górę, ciemność staje się jasnością. Dlatego do Eliasza znów gotowego do kontynuowania swojej misji, Bóg kieruje słowa: „Wyjdz, aby stanąć na górze przed Jahwe. A oto przechodził Jahwe” (1 Krl 19,11). W mitach starożytnego Wschodu góry²² jako miejsca skierowane ku niebu, są wyróżnione przez Boga Jego obecnością. Na górze Synaj Bóg spotkał się z Mojżeszem i przekazał mu dziesięć przykazań. W czasie biblijnego potopu Arka Przymierza osiadła na szczycie góry Ararat (Rdz 8,4). Góry często były postrzegane jako mieszkania bogów (na przykład Olimp w Grecji), dlatego na nich powstawały sanktuaria. Na Syjonie, na górze Jeruzalem, została zbudowana świątynia. Również w Nowym Testamencie góra jest miejscem, na którym dokonywały się ważne wydarzenia w życiu Jezusa: kuszenie (Mt 4,1-11), przemienienie (Mt 17,1nn), ukrzyżowanie na Golgocie (Mt 27,31-56), wniebowstąpienie (Dz 1,9-12). Także z Eliaszem Bóg spotyka się na górze. Człowiek, który staje na górze oddycha świeżym powietrzem, widzi wszystko z dalekiej perspektywy, odczuwa zdolność do działania, odzyskuje wiarę we własne możliwości – w ten sposób został pokonany kryzys w życiu Eliasza. Tak odmieniony, stojąc na górze, przeżywa teofanię: „Gwałtowna wichura rozwalająca góry i druzgocąca skały (szła) przed Jahwe. Ale Jahwe nie był w wichurze. A po wichurze - trzęsienie ziemi: Jahwe nie był w trzęsieniu ziemi. Po trzęsieniu ziemi powstał ogień: Jahwe nie był w ogniu. A po tym ogniu (dał się

²² J. Szlaga, Góry w Biblii Starego i Nowego Testamentu, „Wierchy” 52(1983)27-44. Zob. hasło: „Góra” w: X. Leon-Dufour, „Słownik Teologii Biblijnej”, Poznań 1982, s. 299-303.

słyszeć) szmer łagodnego powiewu” (1 Krl 19,11-12). Tekst ten ilustruje obraz prawdziwego Boga.

Z jednej strony teofanii towarzyszą takie zjawiska jak huragan, trzęsienie ziemi, ogień - są one manifestacją Bożej wszechmocy i Bożego majestatu²³. Ale to tylko jeden aspekt obrazu Bożego. Z kolei „szmer łagodnego powiewu jest symbolem łagodności i spokoju, dobroci i życzliwości. Taki właśnie obraz Boga - wszechmocnego, ale równocześnie miłościwego - przekazuje teofania na Horebie Eliaszowi i nam”. Kiedy tylko Eliasz go usłyszał, zasłoniwszy twarz płaszczem, wyszedł i stanął przy wejściu do groty” (1 Krl 19,13)²⁴. Nie ukrył się, ale stanął przy wejściu do groty, gotowy do kontynuowania swojej misji. Zrozumiał bowiem, że Bóg ukazany w delikatnej ciszy, w niewidoczny dla niego, ale w skuteczny sposób będzie go dalej wspierał w jego misji. Doświadczenie Eliasza przeżywają analogicznie również ludzie znajdujący się w życiowym kryzysie: Bóg nie ukazuje się im w oczekiwany przez nich sposób. „Działanie Boga w kryzysie dostrzegają ludzie dopiero w spojrzeniu z dystansu, dopiero po wynurzeniu się z chaosu uczuć... W kryzysie nie wkracza On jako Bóg wszechpotężny, Bóg cudów, raczej jest obecny w swej ciszy, łagodnej egzystencji. Nasz wzrok, nasz wysiłek i cała nasza wola zbyt są jednak spętane wywołanym przez kryzys chaosem, byśmy mogli zauważyć Jego ciche towarzyszenie”²⁵.

4. Uniwersalny wymiar religijnego doświadczenia Eliasza

Góra i grotta związane ściśle z życiem proroka Eliasza symbolizują dwa przeciwstawne doświadczenia egzystencjalne nie tylko jego samego, ale każdego z nas. Grota to ciemność, góra - to jasność. Ciemność i jasność, moc i słabość, upadki i wzloty, życie i śmierć, są przeciwstawnymi obszarami życia, jednak ściśle się ze sobą splatają i „Będą one zatem istniały, jak długo trwać będzie ziemia, siew i żniwa, mróz i upał, lato i zima, dzień i noc” (Rdz 8,22). Sprawdza się to w życiu każdego człowieka: bogatego i

²³ Na Synaju: „Góra cała była spowita dymem, gdyż Jahwe zstąpił na nią w ogniu... i cała góra bardzo się trzęsła” (Wj 19,18). „Zatrzęsła się i zadrżała ziemia, posągi gór się poruszyły” (Ps 18,8).

²⁴ Zasłanianie twarzy w czasie teofanii (Rdz 32,31; Wj 3,6; Sdz 6,22-23; Iz 6,5) pochodzi z przekonania, że człowiek jako stworzenie nie może widzieć Boga lub zobaczyć Go nie może żyć dalej (Wj 19,21; 33,20; Kpł 16,2; Lb 4,20).

²⁵ R. Kachler, Pokonaj kryzys, dz. cyt. s. 124.

biednego, zdrowego i chorego, wykształconego i prostego. Powodzenie i klęska w mniejszym lub większym stopniu dotyczą każdego, niezależnie od tego, czy jest ktoś mniej lub bardziej odporny na życiowe ciosy. Dlatego pragnienie doznawania tylko pozytywnych aspektów życia jest iluzoryczne. Próbował tego Eliasza, chciał być męski i mocny, a jednak kryzys pokazał mu inną stronę życia.

Wielu ludziom samotność, a raczej osamotnienie, doskwiera. Jest czymś niepożądanym, destrukcyjnym. Już Biblia powiada: „Biada samotnemu!” (Koh 4,10). Skazanie na samotność jest w Biblii synonimem najcięższej kary. Rajski wąż został przez Boga przeklęty, to znaczy skazany na odsunięcie od wspólnoty z innymi zwierzętami. Ale samotność nie musi być i nie jest czymś wyłącznie negatywnym. Nawet tak „skazujące na śmierć” miejsce jak pustynia nie jest miejscem, w którym definitywnie kończy się nadzieja. „Tylko dzięki kontrastowi możemy całkowicie poznać jasność, piękno, szczęście i prawdziwie je oceniać. Pełną radość i szczęście może przeżyć tylko ten, kto jako część swego życia akceptuje również ból, cierpienie, kryzys”²⁶. Jeżeli człowiek nie „dotrze do tajemnicy swojej samotności, nie posiadzie głębiej tego, kim jest, gdyż samotność to kształt naszej podmiotowości”²⁷. Jacek Bocheński pisał: „Wszystkie wielkie osiągnięcia nauki - filozofii, sztuki, religii, powstawały w samotności. Człowiek mądry nie boi się samotności. Wrony żyją w gromadzie, orzeł jest sam”²⁸. Jana Chrzciciela samotność uczyniła „lampą, co płonie i świeci” (J 5,36). „Człowiek wielki przeżywa w samotności swoją wielkość, a człowiek marny przeżywa swoją marność”²⁹.

Samotność zagraża szczególnie tym, którzy lekarstwa na nią szukają w tłumie. W tłumie możliwa jest samotność pełna rozpacz. „Samotny tłum” to nie metafora. Wiedzą o tym dobrze mieszkańcy wielkich miast: im silniej przeciskają się wśród tłumu, tym trudniej im o spotkanie³⁰.

Jak samotność przzwyciężać? Według Biblii - ufną wiarą w Bożą pomoc. Tak właśnie pokonywał swoją samotność cierpiący i atakowany przez złych ludzi bohater Ps 4: „Gdy się położę, zasypiam spokojnie, bo Ty sam

jeden Panie, pozwalasz mi mieszkać bezpiecznie” (Ps 4,9). Dlatego w każdych okolicznościach, szczególnie tragicznych, pamiętajmy o apelu autora natchnionego: „Ducha nie gaście (1 Tes 5,19). Tak właśnie swój kryzys przeżywał prorok Eliasza.

²⁶ R. Kachler, Pokonaj kryzys, dz. cyt. s. 111.

²⁷ M. Zawada, Niewyczerpana historia ognistego proroka, dz. cyt., s. 59.

²⁸ J. Bocheński, Podręcznik mądrości tego świata, Kraków 1999, s. 51-52.

²⁹ M. Zawada, Niewyczerpana historia ognistego proroka, dz. cyt., s. 61.

³⁰ R. Krawczyk, Sztuka życia według Biblii, Warszawa 1997, s. 80-84.

SPIS TREŚCI

Episkopat Polski

Komunikat biskupów diecezjalnych z Jasnej Góry	303
Apel Krajowej Rady Duszpasterstwa Powołań o wspieranie dzieła powołań	306

Biskup Siedlecki

Homilia wygłoszona podczas Eucharystii z udziałem uczestników „Marszu dla Życia i Rodziny”	308
Zaproszenie na Diecezjalny Dzień Rodziny 2013	314
Dekret powołujący Diecezjalną Rodzinę Szkół im. Unitów Podlaskich	316

Komunikaty Kurii

Nowy formularz protokołu wizytacji dziekańskiej	317
Sprawozdanie z IV parafiady diecezjalnej w Łukowie	327
Międzydiecezjalny kongres misyjny dzieci	331
Marsz dla Życia i Rodziny	332
Podstawowe informacje o stypendystach i stypendiach Fundacji „Dzieło Nowego Tysiąclecia” z diecezji siedleckiej w roku 2012/2013	333
Zaproszenie na spotkanie dekanalnych duszpasterzy młodzieży	337
Zaproszenie na drugą sesję plenarną II Synodu Diecezji Siedleckiej	339
Zaproszenie na spotkanie duszpasterstwa rodzin	340
Zmiany wśród duchowieństwa	341

Dodatek

Ks. Roman Krawczyk - <i>Kryzys w życiu proroka Eliasza</i>	342
--	-----

ISSN 1230-7165

Wydawca
Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej

Unitas

08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22
tel. 502 574 004

e-mail: wiadomosci@wydawnictwo-unitas.pl

Nakład: 1000 egz.

Redaktor naczelny: ks. dr Marek Paluszkiewicz
Numer zatwierdził: ks. mgr lic. Jan Babik, kanclerz